

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.бр. К-По₂ 5/2013

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ ДАНА 16.10.2013. ГОДИНЕ

К-По₂ 5/13

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА
ОДРЖАНОГ ДАНА 16.10.2013. ГОДИНЕ**

16.10.2013. година

Отварам заседање у кривичном предмету Одељења за ратне злочине Вишег суда у Београду, против оптуженог Ђуре Тадића, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у вези чл. 22 КЗ СРЈ, а по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО.3/13 од 08.04.2013. године.

Претрес се одржава пред неизмењеним саставом већа.

Наставља се главни претрес прекинут дана 15.10.2013. године, у фази доказног поступка.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у доказном поступку изведе доказ саслушањем сведока Јове Вуцеље.

Председник већа: Позваћете сведока Јову Вуцељу. У односу на овај предлог браниоче, да се изврши неуропсихијатријско вештачење, можда сте Ви сматрали да треба пре наставка саслушања сведока, ми смо нашли да је овај предлог неоснован. Окривљени евидентно прати ток поступка, поставља питања, разуме. То да ли он, како он чињенице оцењује, како он чињенице схвата мислим да није од значаја, налазимо да није од значаја за његову процесну способност и да је тај предлог сувишан. Позваћете сведока Јову. Уколико се током поступка, обзиром на болест коју сте Ви истакли и његове здравствене проблеме, уколико се појави потреба и уколико заиста оценимо да је то од значаја и да доводи у сумњу његову процесну способност, ми о том предлогу можемо накнадно, можете накнадно да ставите предлог и ми ћемо одлучивати. Позовите сведока Јову Вуцељу.

Сведок ЈОВО ВУЦЕЉА

Председник већа: Јово Вуцеља је ли тако? Дobar дан, даћете нам Вашу личну карту да бисмо утврдили Ваш идентитет. Не знам да ли сте обавештени, чујем да су били неки проблеми у вези позивања, ми смо Вас позвали овде да будете саслушани на главном претресу као сведок и тако смо и послали позив. Како су Вама позиви достављени ја не знам, чињеница је, најважније је да сте дошли. Што се тиче трошкова поступка, све трошкове које имате, значи за превоз до Београда од станице до суда, то ће Вам суд надокнадити. Имате право да испоставите те трошкове и ми ћемо те трошкове уважити. Реците, хтели сте нешто да кажете?

Сведок Јово Вуцеља: Овај други позив, ја сам био у Новом Саду, био тамо на нисам, поштар није оставио и тако нисам, а ишао сам за онај што сам добио у Бања Луци, што су ми дали ручно онако.

Председник већа: Не, ја имам информацију да су позиви, да је на позивима уместо „позив за сведока“ писало „позив за окривљеног“. Да ли се ради о некој грешки ја заиста не знам.

Сведок Јово Вуцеља: Јесте, каже као да је грешка, она секретарица извинила се да је грешком написала, нема везе.

Председник већа: Дакле, Ви сте позвани као сведок на овај главни претрес.

Сведок Јово Вуцеља, број личне карте, идентитет утврђен увидом у личну карту број [REDACTED] издату од [REDACTED].

Председник већа: Нема измена у Вашим личним подацима, име, презиме, адреса становања?

Сведок Јово Вуцеља: Нема.

Председник већа: Као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа представља кривично дело, јесте ли разумели?

Сведок Јово Вуцеља: Јесам.

Председник већа: Не смете ништа прећутати од онога што Вам је познато у вези догађаја због кога сте и позвани и предложени од стране Тужилаштва да будете испитани као сведок на главном претресу. Нисте дужни да одговарате на питања којима бисте себе или Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети и кривичном прогону. Дужни сте да суду пријавите сваку промену адресе. Да ли се заклињете да ћете говорити пред судом истину и да ништа нећете прећутати од онога што Вам је познато у вези овог догађаја који је предмет овог кривичног поступка?

Сведок Јово Вуцеља: Да, заклињем се.

Опоменуто на дужност да говори истину, да не сме ништа прећутати, да давање лажног исказа представља кривично дело, упозорен да није дужан да одговара на питања којима би себе или лице из чл. 94 ст. 1 ЗКП-а изложио тешкој срамоти, знатној материјалној штети и кривичном прогону, да је дужан да суду пријави сваку промену адресе, након положене заклетве у смислу чл. 96 ЗКП-а изјави:

Председник већа: Јово, Ви сте дали Ваш исказ пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона у Бихаћу дана 23.09.2011. године.

Сведок Јово Вуцеља: Да.

Председник већа: Кажите нам да ли Ви остајете при том исказу који сте дали и ево овде пред судом да ли можете да се изјасните о свему што Вам је познато у вези

овог догађаја који се десио дана 23. септембра у Рајновцима, а односи се на лишење живота, односно убиство припадника муслиманске вероисповести који су били, имали тога дана радну обавезу бербе шљива у месту Дуљци.

Сведок Јово Вуцеља: Па ја остајем уз ону изјаву што сам дао у Бихаћу. Ја знам да нисам нигде ишао, тад је мој буразер погинуо. Ја сам после сахране отишао кући, не знам где су ови остали, шта је било, како шта. Нисам ишао нигде на осуд нисам, то се зна.

Председник већа: Добро. Да ли хоћете о ономе што Вам је познато сами у непосредном излагању да изнесете или да Вам буду постављана питања, тужилац је предложио Ваше саслушање тако да...

Сведок Јово Вуцеља: Па поставите Ви питања, па ја сам и заборавио, кад је то било.

Председник већа: Тужилац први поставља питања.

Сведок Јово Вуцеља: То је било пре 20 година.

Председник већа: Тужиоче изволите.

Заменик тужиоца: Снежана Станојковић заменик тужиоца за ратне злочине. Дакле, као што Вам је председница већа рекла позвали смо Вас овде за тачно одређени догађај, односно у вези погибије и убистава Муслимана у месту Дуљци. Је ли се сећате тог догађаја?

Сведок Јово Вуцеља: Па кажем, то је било тај дан кад је била сахрана.

Заменик тужиоца: Добро. Ја сам разумела да је Ваш брат погинуо? Да ли се сећате да ли је још неко погинуо када је Ваш брат погинуо?

Сведок Јово Вуцеља: Па погинуо мој брат и брат овог оптуженог и још један момак, три су биле сахране код нас.

Заменик тужиоца: Добро. И шта је Вама било познато везано за догађај Дуљци? Је ли сте нешто сазнали након тога? Давали сте своју изјаву пред Кантоналним тужиоцем 23. септембра 2011., да ли се сећате шта сте том приликом причали или има потребе да Вам ја предочим делове тог исказа?

Сведок Јово Вуцеља: Мало предочите, не могу се ја сетити свега.

Заменик тужиоца: Значи овај, мене пре свега занима везано за породицу Тадић и овде окривљеног Ђуру Тадића шта су Ваша била посредна или непосредна сазнања?

Сведок Јово Вуцеља: Па ја Вам кажем, после сахране. Сахрана је била код њега код куће, мога буразера и његовог.

Заменик тужиоца: Разумем.

Сведок Јово Вуцеља: После сахране родбина је дошла са стране. шта ја знам. ја сам отишао кући после даћа, како хоћете.

Заменик тужиоца: Да ли сте били на даћи?

Сведок Јово Вуцеља: Јесам.

Заменик тужиоца: Шта је било на тој даћи? Је ли се нечега сећате? Да ли је било неких узнемирења? Да ли су људи нешто говорили, да ли су били љути, бесни?

Сведок Јово Вуцеља: Па јесте, било је свашта.

Заменик тужиоца: Па хајте, испричајте нам то свашта, шта подразумевате под тим свашта?

Сведок Јово Вуцеља: Знате како је то, било је то, жртве су пале, људи су попили, све је то било под оружјем.

Заменик тужиоца: Јесте, добро.

Сведок Јово Вуцеља: Ја сам, кад смо оно ручак је био, диго се и реко сам први међ њима „немој нико да дира ове Муслимане, они су остали као под нашом заштитом“, шта ја знам, остали су да буду с нама.

Заменик тужиоца: Јесте.

Сведок Јово Вуцеља: Јер ми смо њих чували кад су брали тамо шљиве, кукурузе, били су у радној обавези, нема шта. И шта ја знам.

Заменик тужиоца: То је неспорно, добро.

Сведок Јово Вуцеља: И после шта је било, како. Ја сам отишао, кажем, после кући својој, шта је после било ја немам појма.

Заменик тужиоца: То Вас ни не питам. Питам Вас дакле, шта сте Ви на тој даћи чули? Да ли се неко нешто договарао? Да ли је неко нешто заговарао? Да ли су говорили о освети, да ли сте Ви то чули?

Сведок Јово Вуцеља: Па били су они Ђурићи, они су ти кавгације били, они су ја мислим, да, погинули су обадва, умрли.

Председник већа: Слободан и Гојко је ли тако?

Сведок Јово Вуцеља: Да, они су као први почели „ајмо светити се“, ово, оно, пијано, лудо били кавгације у селу тамо.

Заменик тужиоца: Добро. Значи Ви сте, давајући свој исказ пред Кантоналним тужиоцем рекли „након тих убистава једно време је владао тајац, није се о томе разговарало. Иако је свима јасно било шта се десило“, мене занима шта сте под тим

мислили „иако је свима било јасно шта се десило“? Шта је то свима било јасно па између осталог и Вама?

Сведок Јово Вуцеља: Како мислиш шта је било?

Заменик тужиоца: Па тако сте Ви изјавили, па Вас ја питам шта је свима било јасно?

Сведок Јово Вуцеља: Па било је извршено убиство, сад ко је, шта је, немам појма.

Заменик тужиоца: Је ли се међу тим којима је све било јасно, причало ко је извршио та убиства?

Сведок Јово Вуцеља: Па знате како се по селу прича, жене знају више него...

Заменик тужиоца: И добро, шта су жене причале?

Сведок Јово Вуцеља: Па да су побијени људи...

Заменик тужиоца: А ко их је убио? Ко је то ишао да убија?

Сведок Јово Вуцеља: Немам појма.

Заменик тужиоца: Не знате?

Сведок Јово Вуцеља: Не знам.

Заменик тужиоца: Је ли се спомињало да су то урадили најближи сродници Томе Тадића заједно са Гојком и Слободаном Ђурићем?

Сведок Јово Вуцеља: Не, ја нисам био ту и не сећам се тога.

Заменик тужиоца: Ви сте били у Рајиновачкој полицији, је ли тако?

Сведок Јово Вуцеља: Да.

Заменик тужиоца: Је ли се у полицији причало шта се догодило?

Сведок Јово Вуцеља: Ја сам тад имао слободне дане, имао сам право ради погибије брата, нисам ишао на дужност, нисам нигде ишао.

Заменик тужиоца: Да, рекли сте пет дана нисте ишли на дужност. Је ли то тачно? Кад сте се вратили после тих пет дана, је ли се нешто у полицији причало? Осамнаест цивила је настрадало, Ви сте били припадник полиције. Ајде да не говорим о томе шта је причало село, односно жене. Молим Вас фокусирајте се. Јако нам је битно да овде нам кажете а везано за упозорење које Вам је председница већа рекла. Да нам кажете шта знате.

Сведок Јово Вуцеља: Па нормално да се причало, кажем нисам ја био ту, нисам видео. Како ја могу вам рећи да сам видео нешто кад нисам.

Заменик тужиоца: Током давања Вашег исказа пред Кантоналним тужиоцем Ви сте рекли па ћу почети само део ако веће дозвољава, јер се о томе договарало на самим даћама. Значи прочитаћу Вам целу ради потпуне јасноће „након тих убистава једно време је владао тајац, није се о томе разговарало иако је свима јасно било шта се десило јер се о томе договарало на самим даћама“. Ко се то договарао на самим даћама?

Сведок Јово Вуцеља: Па ти Ђурићи то Вам кажем, они су почели.

Заменик тужиоца: Је ли се договарала породица Т [REDACTED] Т [REDACTED]?

Сведок Јово Вуцеља: Не знам.

Заменик тужиоца: У наставку Вашег исказа Ви кажете „након тога, краће време уз ракију, и сјела почело се причати да је у тој освети за погинулог Т [REDACTED] Т [REDACTED] учествовала његова породица син Зоран, браћа Тадић Јовица, Кајо, Ђуро Мрђа, Тадић Светко и остали“. Је ли се сећате да сте то рекли пред Кантоналним тужиоцем? Је ли се причало уз ракију и сјело да је породица учествовала у убиству цивила?

Сведок Јово Вуцеља: Не знам, не сећам се.

Заменик тужиоца: Не сећате се? Кажите ми, је ли сте Ви познавали Тадиће пре рата?

Сведок Јово Вуцеља: Па то су ми комшије, како нећу познавати.

Заменик тужиоца: Јесте. Је ли неко од њих био у резервном саставу полиције?

Сведок Јово Вуцеља: Па био је Зоран.

Заменик тужиоца: Кажите ми, је ли су Вам позната оштећена лица која су том приликом убијена? Да Вам прочитам имена да евентуално можете да се сетите неких од њих обзиром да је било у питању друго село, па рецимо Х [REDACTED] Н [REDACTED] је ли сте знали?

Сведок Јово Вуцеља: Не.

Заменик тужиоца: Б [REDACTED] Ш [REDACTED]? С [REDACTED] Ш [REDACTED]?

Сведок Јово Вуцеља: Не.

Заменик тужиоца: Х [REDACTED] Ш [REDACTED]?

Сведок Јово Вуцеља: Не.

Заменик тужиоца: И [REDACTED] Ц [REDACTED]? З [REDACTED] Ш [REDACTED]?

Сведок Јово Вуцеља: Не.

Заменик тужиоца: С [REDACTED] М [REDACTED]? Је ли Вам добро?

Сведок Јово Вуцеља: Јесте.

Заменик тужиоца: А Д [REDACTED]?

Сведок Јово Вуцеља: Не.

Заменик тужиоца: Ш [REDACTED] Р [REDACTED]?

Сведок Јово Вуцеља: Нисам познавао никога.

Заменик тужиоца: Никога нисте познавали?

Сведок Јово Вуцеља: Не.

Заменик тужиоца: Јесте ли касније сазнали ко је то настрадао тада именом и презименом?

Сведок Јово Вуцеља: Па нисам. Па није ме то ни занимало и ја сам тад био у жалости, пазите, морате Ви мене разумети. Ја нисам ишао на освету, нисам ништа урадио.

Заменик тужиоца: Нисам ни рекла да сте Ви ишли на освету.

Сведок Јово Вуцеља: Знам, знам.

Заменик тужиоца: Покушавамо да утврдимо ко је извршио кривично дело које је предмет данашњег нашег састанка.

Сведок Јово Вуцеља: То Вам не могу рећи, то не знам како ћу Вам рећи кад не знам.

Заменик тужиоца: И само још једном, ако веће дозволи, остајете при изјави коју сте дали Кантоналном тужиоцу?

Сведок Јово Вуцеља: Да.

Заменик тужиоца: Хвала. Толико.

Председник већа: Браниоче изволите.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Хвала, ја немам питања.

Председник већа: Немате питања. Добро. Као што Вам је тужилац предочио, Ви сте у овом исказу за који сте сада рекли да у потпуности остајете при том исказу, нормално је да сте у међувремену доста ствари заборавили, али ево ја ћу Вас подсетити и ја ћу Вам предочити шта сте тада рекли: „На тој сахрани били су присутни наши командири, Секулић Жарко, Радак Јовица. Сећам се да је у једном тренутку ушао Ђурић Слободан, држећи пиштољ у руци и јавно наглас позивао да се иду осветити погинули Тома, мој брат Здравко и Милан и да се иду убијати Муслимани у Орашац.

Као што сам рекао, ја сам био у великој жалости и није ми било ни до чега, али сам приметио да се по том питању освете почело причати. Ја сам тада наглас рекао да ја не желим ићи светити никога и ко то хоће да напусти место жалости“. Да ли је то тачно?

Сведок Јово Вуцеља: Да, тако сам изјавио.

Председник већа: Да ли је тачно да је након тога неко од ових Ђурића, Слободан или Гојко, које су звали „Ђирићи“, како Ви наводите, напустио тај скуп?

Сведок Јово Вуцеља: Па ваљда и Ви знате, у оној гужви, то је, све су људи били под оружјем, то је попило се. Мени није било ни до чега, шта ја знам.

Председник већа: Добро, Ви кажете да сте се Ви противили томе и то изјављују и други саслушани сведоци у досадашњим датим исказима. Реците нам, како су на тај предлог Ђурића, како Ви кажете, реаговали остали? Да ли се осим Вас бунио још неко?

Сведок Јово Вуцеља: Па мало ко, мало ко. У селу је све било револтирано, то су људи погинули, дошли.

Председник већа: Да, то су били први борци који су погинули на линији, је ли тако?

Сведок Јово Вуцеља: Да.

Председник већа: Кажете да је ту био и командант Жаре. То је Жарко Секулић?

Сведок Јово Вуцеља: Јесте, ево ту је он, да.

Председник већа: Вама је познато, која је била његова функција у то време?

Сведок Јово Вуцеља: Био је командир полиције.

Председник већа: Где, у Рајинцима или у Кулен Вакуфу?

Сведок Јово Вуцеља: Кулен Вакуфу.

Председник већа: У Кулен Вакуфу? Да ли је Вама познато, како је била тада организована та територијална одбрана и полиција? Било је полицијске станице у Кулен Вакуфу, било је полицијске станице и у Рајновцима, је ли тако?

Сведок Јово Вуцеља: Да, да, патроле су биле то.

Председник већа: У Рајинцима су биле патроле?

Сведок Јово Вуцеља: Да, најпре је била полицијска станица, а онда прешло после у Вакуф и онда су биле патроле и до тог Орашца где су били ти цивили, живети тамо пратити и чувати.

Председник већа: Да ли су за патролирање били задужени људи из Рајиновца?

Сведок Јово Вуцеља: Не, зависи ко је био у смени, било нас је из свих крајева тамо.

Председник већа: Добро. Кажите ми, осим Жарка Секулића, да ли се сећате, ко је од полицајаца још ту био на сахрани?

Сведок Јово Вуцеља: Па ја мислим да су били сви, скоро.

Председник већа: А ко сви, сви који су радили у Рајиновцима?

Сведок Јово Вуцеља: Да, ја мислим да је био и.

Председник већа: Да ли можете да нам набројите та имена?

Сведок Јово Вуцеља: Јовица Радак, био је Душко Поповић, то су од ових старешина, он је инспектор био код нас. Не можеш се ти сетити свега. Па била је ту сила народа, била је сахрана, две су сахране биле.

Председник већа: Зоран Тадић, коме је такође тада погинуо отац, је био припадник полиције, је ли тако?

Сведок Јово Вуцеља: Јесте.

Председник већа: Милорад Берга, звани „Ресан“ је ли тако?

Сведок Јово Вуцеља: Да.

Председник већа: Ко је још био припадник полиције, да ли знате?

Сведок Јово Вуцеља: Па како могу напамет знати, ево био је тамо, био је Сима Кеџман, Маринко, ево дошли су са мном њих двојица.

Председник већа: Берга Зоран, Бабић Жељко?

Сведок Јово Вуцеља: Да, сви су били у полицији.

Председник већа: Сви су били у полицији? Рекли сте, такође, „тек када је пала ноћ, онда су та лица која су се хтела светити, отишла у Орашац и убијала наше комшије Муслимане“. Кажите нам, како Вам је то познато?

Сведок Јово Вуцеља: Па чуло се.

Председник већа: Да су управо та лица која су хтела да се свете, отишла и убијала Муслимане?

Сведок Јово Вуцеља: Па чула се прича, кажем Вам, по селу, после је пукла прича, ишло се, побило се, побили се Муслимани, шта ја знам, прича као прича народ, шта ја знам, нисам ја био са њима да сам гледао.

Председник већа: Такође, у Вашем исказу сте рекли да је од Вас тражен трактор за превозење убијених и да сте позвани да и Ви учествујете у њиховом, превозењу њихових посмртних остатака, односно тела и да сте Ви то одбили?

Сведок Јово Вуцеља: Ја сам то одбио, трактор је био у радној обавези.

Председник већа: Кажите нам, зашто сте одбили?

Сведок Јово Вуцеља: Молим?

Председник већа: Зашто сте одбили да у томе учествујете?

Сведок Јово Вуцеља: Па нисам ишао на убијање, што ћу ја ићи возити лешеве.

Председник већа: Добро, да ли Вам је познато, ко је на крају то радио, ко је превозио та тела и да ли Вам је познато, да ли су та тела превезена са места где су лишени живота, на неко друго место?

Сведок Јово Вуцеља: Па овако, овај, Тадић Зоран и Берга Зоран су дошли по трактор, да иду као возити нешто, шта ја знам шта ће возити, јер трактор је, кажем Вам, био у радној обавези, ја сам дао трактор. Мислим, да идем ја, ја нисам хтео, имам пребацити нека дрва, не знам како сам рекао.

Председник већа: Само моменат. Ви када сте давали Ваш исказ, у овом претходном исказу, за који сте рекли да остајете при свим наводима, сте рекли: „Сећам се да је након пар дана од сахране мога брата Томе, у моју кућу у двориште дошао Берга Зоран, син Дује са још неким лицима, али се не могу сетити са ким и тражио од мене да им дам трактор, како би одвезли лешеве људи које су побили у Орашцу и Дуљцима. Ја сам дао тај трактор“ и описали сте који је, рекли сте да је још увек у Вашем власништву.

Сведок Јово Вуцеља: Да.

Председник већа: Да ли је то тачно?

Сведок Јово Вуцеља: Тачно.

Председник већа: Добро, зашто су они тражили тај трактор?

Сведок Јово Вуцеља: Па не знам.

Председник већа: Рекли сте: „Берга је Зоран са тим лицима сео на трактор и отерао са собом, да би ми га вратио након два дана“. Да ли се сећате, ко је био тада са Берга Зораном?

Сведок Јово Вуцеља: Тадић Зоран и Берга Зоран.

Председник већа: Само њих двојица?

Сведок Јово Вуцеља: Да.

Председник већа: А рекли сте „са тим лицима“, зато Вас ја питам. Добро, кажете, „за убиство Муслимана у Орашцу људи који су били у радној обавези сазнао сам, као и друге комшије, другог дана догађаја“. Да ли се евентуално сећате, ко је први почео причати о томе? Са ким сте све причали о томе?

Сведок Јово Вуцеља: Не сећам се, тешко.

Председник већа: Такође сте рекли: „Међутим, након краћег времена, почело се причати да је у освети за Тадића учествовала његова породица, син Зоран Тадић, браћа, Тадић Јовица, звани „Кајо“, Тадић Ђуро, звани „Мрђа“ и Тадић Светко, Берга Милорад, звани „Ресан“, његов братић, Берга Зоран, син Дује, Бабић Жељко, син Миле, Ђурић Слободан и његов син Гојко, које су звали „Ћирићи“.

Сведок Јово Вуцеља: Па ја Вам кажем шта је ...

Председник већа: Да ли се то заиста причало у селу?

Сведок Јово Вуцеља: То се причало, ја сам навео ту, дао сам изјаву, шта.

Председник већа: Такође сте рекли: „Причало се да су Муслимане палили након што су их побили“. Да ли се сећате тога да сте то причали?

Сведок Јово Вуцеља: Не сећам се.

Председник већа: И рекли сте исто тако: „Сматрам да би о догађају требало знати њихови командир који су требали вршити извиђаје и спречити оно што се десило“. Да ли можете да нам кажете, на које командире сте мислили и како су они требали то да спрече?

Сведок Јово Вуцеља: Па нормално, мислим на командира Жарка, на инспектора Душка, овај исто командир Радак Јовица, шта.

Председник већа: А како мислите да су они то требали да спрече? Шта су они били дужни да ураде?

Сведок Јово Вуцеља: Па откуда ја знам, али требали су, на неки начин, заштитити, шта ја знам.

Председник већа: Добро, да ли познајете овде присутног окривљеног?

Сведок Јово Вуцеља: Познајем, како нећу познати, када ми је комшија.

Председник већа: Добро. Да ли се сећате, да ли сте га након тог догађаја, када се све ово десило, да ли сте га виђали ту, у крају?

Сведок Јово Вуцеља: Како мислите?

Председник већа: Да ли сте га виђали ту у селу?

Сведок Јово Вуцеља: Па јесам, нормално.

Председник већа: Колико дуго је он био ту, пре него што је отишао из тог места?

Сведок Јово Вуцеља: Па ишли смо, после сам ја отишао из полиције, отишао сам у војску, био сам при војсци, док се рат није завршио.

Председник већа: Да ли Вам је познато, да ли је он био војно ангажован у то време и?

Сведок Јово Вуцеља: Па, јесте.

Председник већа: Којим јединицама је припадао?

Сведок Јово Вуцеља: Па била је 15. бригада.

Председник већа: Значи, при војсци?

Сведок Јово Вуцеља: При војсци.

Председник већа: Не полицији? Да ли Вам је било познато, са каквим наоружањем је он био задужен?

Сведок Јово Вуцеља: Па аутоматске смо имали сви, ја мислим.

Председник већа: Сви сте имали аутоматске пушке?

Сведок Јово Вуцеља: Да.

Председник већа: Када кажете „сви“, да ли се то подразумева, сви пунолетни мушкарци у селу?

Сведок Јово Вуцеља: Па не, ови што су били у полицији, војсци, нормално, сви су задужили оружје.

Председник већа: Значи, свако ко је био ангажован у полицији и војсци, имао је аутоматско наоружање?

Сведок Јово Вуцеља: Па нормално.

Председник већа: Добро, када нисте били на линији, да ли је то наоружање било код Вас кући?

Сведок Јово Вуцеља: Па јесте.

Председник већа: Да ли сте увек носили то наоружање са собом?

Сведок Јово Вуцеља: Да, стално носио.

Председник већа: У то време, обзиром какве су биле прилике, то су већина сведока описали, у односу на Ваше кретање, када сте се кретали са наоружањем и где сте се кретали са оружјем, рецимо када нисте на борбеној линији, него сте у својој кући?

Сведок Јово Вуцеља: Па нисам никуда, било оружје у кући, када пођем у смену, носим оружје, тако се ради.

Председник већа: Значи када се изађе из куће, свако је носио оружје?

Сведок Јово Вуцеља: Нормално.

Председник већа: А зашто?

Сведок Јово Вуцеља: Не, на посао када кренем, у смену, нисте ме разумели.

Председник већа: Добро, а када се крећете ту по крају, када одете у једно место, друго место, да ли носите са собом оружје?

Сведок Јово Вуцеља: Што ће ми, нећу ићи у лов са њим.

Председник већа: Имајући у виду какве су биле прилике?

Сведок Јово Вуцеља: Како мислите, какве су биле прилике?

Председник већа: То што Вас питам, било је ратно стање, је ли тако?

Сведок Јово Вуцеља: Па нормално, али што ћу носити, пођем на њиву, што ћу носити пушку, је ли то питате?

Председник већа: Да, да ли је било потребе за тим да се носи свуда?

Сведок Јово Вуцеља: Па није, што ће ми, нећу стоку чувати пушком, шта ја знам, како мислите, на шта циљате.

Председник већа: Не циљам ја ни на шта, ја Вас само питам.

Сведок Јово Вуцеља: Извините, па не знам ја.

Председник већа: Ја Вас само питам, да ли је било сукоба међу мештанима, различитих националности или вероисповести, да ли је било опасности да људима који се ту налазе, може нешто да се деси, па да ли је било због тога потребе да се оружје носи и приликом изласка из куће било где, не само када се иде на борбену линију?

Сведок Јово Вуцеља: Није, за мене није, немам појма.

Председник већа: Добро, кажите ми, да ли сте виђали све ове, сва ова лица која сте набројали, Тадић Зорана, овде присутног окривљеног, Гојка Ђурића, Берга Зорана, Берга Милорада, да ли сте их виђали након ових догађаја, колико дуго су били ту у месту, шта су радили, ето то нам објасните? Ви сте се у вези тога нешто изјашњавали.

Сведок Јово Вуцеља: Па били су ту, нормално што су били, били су при војсци, полицији, неко је остао при полицији, неко је отишао у војску, ако је било вамо вишка, ишао је у војску и шта ја знам.

Председник већа: То Вас питам, зато што сте Ви у Вашем исказу рекли: „Знам исто, за Тадић Ђуру, рекли сте звани „Мркела“, тако сте га звали, је ли тако?

Сведок Јово Вуцеља: Да.

Председник већа: „Знам исто да је био у рајиновачкој чети, те да се после рата одселио из БиХ и да сада живи у Србији, чуо сам да из куће не излази нигде из страха од онога што је направио“. Можете ли да нам појасните, на шта сте то мислили?

Сведок Јово Вуцеља: Па нормално чуо сам да се трага за њим, да се тражи, да је осумњичен сада, овај крив да ли је, ја не знам.

Председник већа: Добро, Ви кажете, чули сте причало се да су ишла сва ова лица. У односу конкретно на окривљеног, шта се за њега причало, шта сте чули?

Сведок Јово Вуцеља: Па то да је отишао у Србију, да је овамо.

Председник већа: Не, у вези овог догађаја, да ли сте чули да је он био са њима? Рекли сте да су „то они учинили“. Шта сте чули у вези њега? Да ли сте чули нешто конкретно, осим овога што сте изјавили?

Сведок Јово Вуцеља: Па ништа, шта ћу чути, то што сам изјавио тако, то остајем и шта.

Председник већа: Да ли Вам је познато где су тела ових убијених лица превезена?

Сведок Јово Вуцеља: Не.

Председник већа: Такође, кажете: „Једном приликом сам срео Секулић Жарка који се распитивао да ли ми је познато ко је побио Муслимане и ја сам му одговорио, знаш ти то и сам, боље од мене, јер се о томе јавно говорило“. Зашто сте то тако рекли Секулићу?

Сведок Јово Вуцеља: Не, али он је испитивао ко је, шта. Па он је командир, он би требало да зна где му је војник и полицајац и шта ја знам. Можда сам ја нешто излетео, али.

Председник већа: Добро, немате других питања? Окривљени, да ли Ви имате неко питање за овде присутног сведока?

Опт. Ђуро Тадић: Не.

Председник већа: Других питања није било. Јово, реците нам, колико сте имали трошкова за долазак? Дајте ми овај папир. Повратна карта 3.732 динара, да ли је толико?

Сведок Јово Вуцеља: Немам појма, 64 марке.

Председник већа: 64 конвертибилне марке. И за исхрану колико треба? 1.000 динара, добро. То је 4.800 динара.

Констатује се да сведок Вуцеља Јово тражи трошкове за долазак на главни претрес и трошкове исхране, а који се одобравају у износу од 4.800 динара.

Вама ће трошкови бити исплаћени, сачекаће Вас сада службеник Суда који се тиме бави и регулисаће се то одмах након што изађете. Нема више питања за сведока, је ли тако?

Сведок Јово Вуцеља се отпушта и истом се дозвољава да се удаљи из суднице.

Хвала Вам што сте дошли, можете ићи.

Сведок Јово Вуцеља: Хвала и Вама.

Председник већа: Следећи, сада ћемо видети, само моменат, Маринко Стоисављевић. Ја сам мислила боље Симо Кеџман, а онда Маринко, па Жарко Секулић. Добро, ево пошто тужилац предлаже, нека буде редоследом како она сматра да треба, Маринко Стоисављевић.

Сведок МАРИНКО СТОИСАВЉЕВИЋ

Председник већа: Добар дан, Маринко Стоисављевић, је ли тако?

Сведок Маринко Стоисављевић: Јесте.

Председник већа: Даћете нам Вашу личну карту да бисмо утврдили Ваш идентитет.

Сведок Маринко Стоисављевић: Само мало, ево га.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у доказном поступку изведе доказ саслушањем сведока Маринка Стоисављевића.

Председник већа: Сведок Маринко Стоисављевић, чији је идентитет утврђен увидом у личну карту издату од Републике Босне и Херцеговине, под бројем [REDACTED] Изволите Ваша лична карта.

Сведок Маринко Стоисављевић: Хвала.

Председник већа: Са личним подацима као на записнику дана 28.09.2011. године, пред, само да видимо да ли је то Кантонално тужилаштво, пред Кантоналним тужилашвом Унско-санског кантона Бихаћ. Име, презиме, ништа се није мењало претпостављам у Вашим подацима?

Сведок Маринко Стоисављевић: Не.

Председник већа: Вама је познато, позвали смо Вас на главни претрес да будете саслушани као сведок, то је предлог Тужилаштва. Као сведок, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа представља кривично дело. Да ли Вам је јасно то упозорење?

Сведок Маринко Стоисављевић: Јасно ми је.

Председник већа: Не смете ништа прећутати од онога што Вам је познато о овом догађају који је предмет овог кривичног поступка. А нисте дужни да одговарате на питања, којима бисте себе или Вашег блиског сродника, довели до кривичног прогона, тешке материјалне штете или срамоте. Дужни сте да суду пријавите сваку промену Ваше адресе. Да ли се заклињете да ћете пред судом говорити истину и да нећете прећутати ништа од онога што Вам је познато о догађају због кога сте овде позвани?

Сведок Маринко Стоисављевић: Нормално да нећу, ја овај.

Председник већа: Довољно је да кажете, заклињем се.

Сведок Маринко Стоисављевић: Заклињем се.

Председник већа: Сведок упозорен, опоменут да је дужан да говори истину, да не сме ништа прећутати, да давање лажног исказа представља кривично дело, упозорен да није дужан да одговара на питања, којима би себе или свог блиског сродника изложио тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном прогону, да је дужан да пријави суду сваку промену адресе. Након положене заклетве, у смислу чл.98 ЗКП-а, изјави:

Маринко, Ви сте дали исказ пред Кантоналним тужиоцем у Бихаћу дана 28.09.2011. године. Тада сте детаљно саслушани. Реците нам, да ли постоји неки разлог због чега бисте било шта у овом исказу који сте дали изменили или да ли постоји нешто што тада нисте рекли, чега се нисте сетили, а што бисте сада овде изнели и ево можете несметано да изнесете Ваш исказ овде пред овим већем, тужиоцем, браниоцем, окривљеним.

Сведок Маринко Стоисављевић: Ја сам, овај, тамо у Бихаћу.

Председник већа: Ево најпре само да разјаснимо, да ли Вам је познат овде присутни окривљени Ђуро Тадић?

Сведок Маринко Стоисављевић: Јесте.

Председник већа: Јесте? Изволите.

Сведок Маринко Стоисављевић: Ја сам, ми смо тамо, овако, дан када је сахрањен његов покојни брат, овај Вуцеља и то, ми смо дошли на обезбеђење, не знајући шта ће бити даље.

Председник већа: Само одмах, пошто се изјашњавате о томе, можете ли одмах да се изјасните, ко је дошао на обезбеђење, какво обезбеђење и зашто обезбеђење?

Сведок Маринко Стоисављевић: То је обезбеђење, пошто смо ми полиција, пошто је ту и сами знате да је ту било и емоција и овога, онога, једни су обезбеђивали то у Кулен Вакуфу, то је близу мене, али мене ту није запало, ја ћу се директно фокусирати где сам ја био и ту је било. Значи обезбеђење, једно дубинско, објеката околу, пратили смо сваки део да не би шта било и да не би то било. Значи за то време, за ово сахрана се завршила, ја ћу овако само мало проћи, ту када се сахрана завршила, ми смо онако стали онде и то. И ту је мало било знате како, ови су говорили ово, ови су говорили оно, али.

Председник већа: Можете само, „ови су говорили ово, ови су говорили оно“, можете ли конкретно, шта сте чули, шта су говорили ови, шта су говорили они?

Сведок Маринко Стоисављевић: Знате како, овде се могло рећи, то је чисто као, не могу ја сада знати сто-посто народ, али је народ оно говорио, „треба ићи убити, треба ићи ово, треба оно“.

Председник већа: Кога?

Сведок Маринко Стоисављевић: Треба ићи оно.

Председник већа: Кога убити?

Сведок Маринко Стоисављевић: Муслимане. Али ми тада онако као професионалци, нисмо обраћали пажњу, ми смо затворили били ту, сахрана се завршила, све се завршило и ту смо остали, да нико није ништа направио, Јовица Вуцеља и његов брат, Т [REDACTED] покојни, исто тако, Зоран и ово. И када смо завршили то, ја сам пришао исто код овога Зорана, Зоран виче, како ћу када видиш тамо, оно под неким тешким емоцијама и то. Ништа није указивало да ће неко направити ту сада, после сутра то. Ми смо завршили значи завршили смо и после тога ми добијамо информацију да ћемо ићи на ратиште у Бихаћ, то вече и ми идемо то вече у Бихаћ и нема нас, не знам, десет или једанаест дана и ми када смо се вратили, само смо могли да чујемо. Да ли је то направљено сутрадан, три дана, четири дана, ко је све то направио.

Председник већа: После сахране мислите да ли сутрадан?

Сведок Маринко Стоисављевић: Молим?

Председник већа: Мислите, да ли сутрадан после сахране, којој сте Ви присуствовали?

Сведок Маринко Стоисављевић: Не, не, одмах смо навече отишли.

Председник већа: Значи.

Сведок Маринко Стоисављевић: Ми смо отишли ту вече, завршила се сахрана, ту смо стајали и одједном нам командир, овај што ће доћи, Секулић, доћи ће они, поделили смо се у две групе: једна је група отишла, а једна, пошто смо закаснили, ми смо дошли доле, не знам ни ја, да преноћимо, па ћемо ићи горе. И ми нисмо апсолутно појма имали овај шта се ту дешава, ни колико, ни где, ни то. Када смо се вратили након неких десетак, једанаест дана, кажу они, ми смо чули отприлике, али нисмо видели, каже, не знам, ови су пуцали, лупали и то је то. Међутим, када смо саслушали све, ја нисам знао док нисам избегао, овога како се зове, ту, ми смо се зачудили да је ту било, касније сам сазнао, 37 ја мислим сада ја не знам, да ли је 37 или то, људи мртво. Али они су одвојени, када морам рећи ликвидирани, то је Орашац, па су онда одвојени овај ту, па су онда одвојени у Ђуковима, па су онда неки, ја их не могу назвати, самоиницијативно ту, сада ту нико не зна ко је шта ту направио, нико не зна, значи не може се знати, да ли је ту направио онај, како се звао овај, Клепо, Мићо, ова двојица, отац, њих двојица, отишао, овај отац убије сина, син убио овога и њих се двојица поубијају. Па онда имамо Зорана, тако да је, не знам ни ја, у овоме то, али ово све говорим зато што сам ја то тек сазнао негде када смо избегли и то је то. Значи, мене овај, господин Месић фокусирао, ја сада враћам мало назад, код покојног Мића, код покојног Зорана и ту релацију и дотле. Јер он мени каже, Маринко, овај, каже „како си ти“, морате признати да је ту прошло петнаест година, не можеш се чињеница сетити, каже он „како си то“, и он мене наведе, каже „Маринко ви сте отишли навече, сутра, пошто ниси могао касно изаћи на Лоховска брда, ви сте сутра изашли, а једна је група већ била горе“. И ми смо на основу тога, овај, како бих рекао, овај, имали смо овај један не знам ни ја какав статус, нико се није надао, нисмо ништа чули, нисмо ништа, јер то је 40 километара од нас.

Председник већа: Од [REDACTED]?

Сведок Маринко Стоисављевић: Од [REDACTED] да, 40 километара, нема телефона, није тада било мобилних, нема овога, онога и ми враћамо се. Прво када смо се вратили, командир овај што ће доћи, ја, мислим да је покојни Војин, ево покојни „Ресан“ и не знам још, каже он мени, овај, Маринко, каже „хајде пали камион“ и баш он то спомиње. Мала са његовом малом и то и њега је сада та жена оптужила да је он овај, значи без неког конкретног сведока, да је он то урадио. Шта ја знам, ја не могу да кажем, зато се враћам назад, вратио сам се назад, да једноставно покажемо ту хронологију, како смо ми то радили. Ја право да Вам кажем, госпођо, што се тиче у овоме интервалу, ја ништа не знам, шта се тамо дешавало, то је само могу рећи, рекла-казала, видео, нисам видео, углавном нисам ништа видео. Био сам у Бихаћу, имам сведоке, вратио се тада. Када сам се вратио, наставља се, нас пет он виче хајде, овај, Бога ти „хајмо их то што је остало покупити“. И то што је остало, ми смо довели, моја кућа је близу била.

Председник већа: Можете ли само мало детаљније да се изјасните, како сте их пронашли, како сте то купили?

Сведок Маринко Стоисављевић: Овако, ми када смо дошли, имали смо „110“, то је онај „там-110“ и стрпали се, већ вече пада. Прво нема никога, прво.

Председник већа: Можете само одмах да објасните, ко је позвао да се иде, ко је организовао.

Сведок Маринко Стоисављевић: Не знам ко је позвао, само ми смо отишли насумице, јер није нико могао до сада отићи, ми смо, само што смо дошли са ратишта, каже Жаре, „Маринко, хајде узимај“, пошто сам ја возио камион, „хајде ти и ја и ово што има, идемо скупљати по Орашцу децу“, они се разбежали по шуми, по овоме, ко се успео сакрити. И ми смо ишли троје, камен, те се сцене увек сећати, стоји камен, пуши се, ми се онако окрећемо, када се жубори нешто. Ми тамо „па што не излазите, па видиш ли да је сила, па видиш ли да, нама су“ каже „рекли да не излазимо“. Камен, подбочен са унутрашње стране, пуши се и ми то ухватимо, па смо ишли тамо у оне Ћукове и то, тако негде, па хајде нека буде петнаестак. То смо успели вратити, децу довести у Вакуф, распоредити их по Вакуфу. Морам признати да ни нама није лако било, јер онако када смо гледали.

Председник већа: А што се тиче тела убијених људи?

Сведок Маринко Стоисављевић: Тела убијених људи, то је било 11 дана, нити смо их видели, ми који смо били тамо, нити смо чули, јер то је до тада, све је то изрегулисано, све су их склонили, све је то, шта ја знам ту, да ми апсолутно нисмо видели. Ми смо само када смо се вратили, ишли скупљати, ако би могли скупити, не могу се тачно сетити ко овако, шта ја знам, ето тако ти људи, обични људи, овде кћерка, овде девојчица, овде ово, овде оно и то је то.

Председник већа: Имате ли још нешто да изнесете?

Сведок Маринко Стоисављевић: Немам ништа више, ја само кажем оно од, тамо што смо ишли, када смо се вратили, то је тај спој био и више није било, апсолутно није било ништа да смо ми могли имати што је везано за тај догађај.

Председник већа: Тужиоче, изволите, имате ли питања?

Заменик тужиоца: Добар дан.

Сведок Маринко Стоисављевић: Добар дан.

Заменик тужиоца: Заменик тужиоца за ратне злочине Снежана Станојковић. Кратко ћу Вас само питати, мене занимају пре свега Дуљци и Муслимани који су поубијани приликом скупљања шљива који су били на радној обавези.

Сведок Маринко Стоисављевић: Да, да.

Заменик тужиоца: Ви, као припадник резервног састава полиције, вероватно сте имали сазнања, можда и накнадна, после једанаест дана, како смо данас чули, о томе да су тада страдала цивилна лица.

Сведок Маринко Стоисављевић: Ја кажем, тада нисам.

Заменик тужиоца: После једанаест дана?

Сведок Маринко Стоисављевић: Али после једанаест дана, ја сам сада поменуо то, да се не бих преварио, ја сам само пошто смо ми били оно у Вакуфу и то, ја сам мислио за ове у Орашцу, а не у Дуљцима.

Заменик тужиоца: Сада ћемо да разјаснимо то.

Сведок Маринко Стоисављевић: И ми смо онако остали, немам појма. Једноставно каже мени Сениша, па Маринко, ми, има 37, колико је било.

Заменик тужиоца: Када кажете 37, мислите на цео Орашац и настрадале?

Сведок Маринко Стоисављевић: Да, све што је тада било страдало.

Заменик тужиоца: Да ли Ви тада сазнајете да су страдали ови цивили у Дуљцима?

Сведок Маринко Стоисављевић: Ја тада нисам сазнао.

Заменик тужиоца: Када сте сазнали?

Сведок Маринко Стоисављевић: Сазнао сам у Бања Луци, то је негде, па шта ја знам, ево нека буде, не знам ни ја, 1995., 2005., је ли то систем да је њих толико страдало. Ја сам знао да их је страдало, да има можда 17, тако су они рекли, али да је било 37, ја нисам знао.

Заменик тужиоца: А када кажете да је било 17, на шта сада то мислите, морам да Вас вратим? Да ли сте мислили на цео Орашац или само на Дуљке?

Сведок Маринко Стоисављевић: Не, ја сам мислио да укупан број је жртава.

Заменик тужиоца: А укупан број, добро.

Сведок Маринко Стоисављевић: Укупан број жртава је било толико, јер нама је било познато да је било жртава, нама је било познато то, нама је било познато то, али нисмо имали никакво сазнање да је било 37.

Заменик тужиоца: Када кажете „нама је било познато то, нама је било познато то“, шта то подразумевате? Да ли подразумевате да Вам је било познато да су страдали цивили у Дуљцима на брању шљива?

Сведок Маринко Стоисављевић: То ми је познато после, то је стварно познато после.

Заменик тужиоца: Да ли се сећате Ваше изјаве пред Кантоналним тужиоцем, је ли тако?

Сведок Маринко Стоисављевић: Да.

Заменик тужиоца: Коју сте дали, ако треба да кажем датум, значи 28.09.2011. године.

Сведок Маринко Стоисављевић: 28.?

Заменик тужиоца: Деветог 2011. године.

Сведок Маринко Стоисављевић: Да, да, да.

Заменик тужиоца: Ево овако, кажите ми, током давања те изјаве, Ви сте рекли, па ћу Вам цитирати: „Ја сам мислио да ће се Зоран Тадић смирити, јер је он био најпотресенији“, мислећи у конотацији сахрана, отац му умро и све.

Сведок Маринко Стоисављевић: Да, да, да.

Заменик тужиоца: Добро, „а други су ствар смиривали. Касније ће се показати да су разлог за освету имали Тадићи“. Како се то касније показало да су они имали разлог за освету, како то знате, ако можете да нам објасните?

Сведок Маринко Стоисављевић: Па знате како, ако узмете, ако узмете сада када вратите мало назад.

Заменик тужиоца: Наравно.

Сведок Маринко Стоисављевић: Када вратите назад, нико није имао право и нико није могао то да направи, него Тадићи и једна група око њих. Ту су се појавили, ја их нећу назвати ни дивљанери ни ови, ни они, али то су људи из места који су ишли неки за себе. Када то све сабереш, ту је био Жељко Бабић, ту је био то, њега не знам да ли је био, али овај, овај, били су не знам ни ја ту и сада када каже да су имали разлог, нико други није имао разлога сем Тадића, јер је њему отац погинуо.

Заменик тужиоца: Јесте.

Сведок Маринко Стоисављевић: И ту је његов брат, ту је други брат, ту је, не знам ни ја и то је то.

Председник већа: Само моменат, погинуо је Јови брат, је ли тако, Вуцеља Томо?

Сведок Маринко Стоисављевић: Јови Вуцељи брат је погинуо и ево ја могу дати једну анегдоту, није анегдота.

Председник већа: Рекли сте – само су они имали разлог.

Сведок Маринко Стоисављевић: Имали су они и покојни Мићо, три нису имали, јер Мићо покојни није имао, оца је самог имао, он је сахрањен у Кулен Вакуфу, када је он сахрањен, нико није помнуо. То је један човек био који је дошао први дан на ратиште, безгрешан, не знам, верујте ми, мени је најжалије било Миће, јер ове ја нисам знао, ја сам у Кулен Вакуфу, то је седам километара, ја њега исто нисам знао, знао сам.

Председник већа: Не, само сам Вас питала да бисмо разјаснили, зашто су само Тадићи имали потребу да се свете и разлог, а не и други којима су.

Сведок Маринко Стоисављевић: Зато што је, да, не, зато што је претходно тога, стао овај Јово Вуцеља и рекао „немојте, ево тако смо ми завршили, немојте да се светите, немој да ко, мој је брат погинуо“ и то је све. Дајем једну анегдоту после, девојчица када смо се вратили са оног ратишта одозго, она вако стоји и она виче, где је моја мама и ја и он и још један исто колега је погинуо, он виче, „ја себе, прошло је већ тога, ја се сигурно светити нећу“. Значи само једини мотив који је имао, окупљено је око Зорана Тадића и та екипа око тога.

Председник већа: А која је била та екипа окупљена око Тадића?

Сведок Маринко Стоисављевић: Био је Зоран, био је ево „Кајо“, био је ево каже да је био, био је Жељо Бабић и био је, то је једна она не знам више, могуће још неко има ту који су. Е сада, ја сам рекао ту су они, а ту сада имаш, тај неки „Клепо“, па ова двојица што су се поубијала, он иначе, боже опрости, када је он рекао, да ниједан ни други нису били нормални. Трећи не знам ни ја то.

Председник већа: Мислите на Слободана и Гојка Ђурића?

Сведок Маринко Стоисављевић: Да. Е, они су прије њих отишли, они нису отишли заједно са њима, они су отишли пре њих, отишли су, „Клепо“ отишао, али то се све своди како су они нама рекли, да је то у једној хрпи било. Али није сигурно, да они нису то, али главни фокус е то је ово.

Председник већа: Изволите, тужиоче.

Заменик тужиоца: Значи сада да наставим. Током те изјаве пред Кантоналним тужилаштвом Ви сте рекли: „Сећам се да је Зоран Тадић једне прилике, недуго после тих дешавања, неколико месеци, изјавио да би све дао да се оног дана није налазио где је био и да је изразио јавно покајање да му је жао што је то урадио“.

Сведок Маринко Стоисављевић: Тада јесте.

Заменик тужиоца: Јесте Ви били присутни када је он то рекао?

Сведок Маринко Стоисављевић: Јесам, ја сам био присутан, а не би то изјавио, јер пазите сада, он је овај, ту ми смо седели, то је прошло, нико није, пазите, није то покајање, после тога нико није пришао, нико није узео, нико није убио, нико није више тамо то, они су се чак мало погубили и ми смо били, то је било једно ратиште, ја и Младен, он, али тамо он је овако стајао и то. Ја га питам.

Заменик тужиоца: Када кажете „он“, то мислите на Зорана Тадића?

Сведок Маринко Стоисављевић: Да, да, рекох, „Зоране, хајде поштено да те упитам“, каже „знаш шта је, Маринко, нема тога што бих дао да ово нисам направио“. Ето то је било овако.

Заменик тужиоца: Добро, а кажите ми, да ли је он том приликом још рекао ко је тада био са њим?

Сведок Маринко Стоисављевић: Тада су били, ја само што знам, да је био он. Ја кажем, нисам био очевидац, али знам да је био, они су увек била једна компанија, да тако кажем, био он, био мали онај, како се он зове, Жељо Бабић, не знам ни ја, „Кајо“, „Кајо“ је једини пут отишао тада и никада више није отишао.

Заменик тужиоца: А кажите ми, у наставку Ви кажете „значи, ја сам касније чуо у разговору са људима, по причама, да су у тим убиствима и освети суделовали и Зоранови стричеви“.

Сведок Маринко Стоисављевић: Зоранови стричеви?

Заменик тужиоца: Да.

Сведок Маринко Стоисављевић: Зашто Вам ја кажем после, јер ми само знамо за Зорана, Жељу тога, али нисам знао за њега, нисам знао за „Кајо“, нисам знао, то сам сазнао после, да су они сви били.

Заменик тужиоца: Од кога сте то сазнали, да ли се сећате?

Сведок Маринко Стоисављевић: Па знаш како, када смо све фокусирали, знаш оно систем, то се сазнало тек након и то када се дошло, не знам ни ја колико је било, неколико је ли година или шта ја знам, овде каже то и ту нисам сазнао све, знате. Ја сам ту сазнао, ја сам увек мислио, још у Ћуковима, ја још стојим у Ћуковима и ја и ови сви и то. Међутим, када је Цимеша дошао, наш командир, и Жаре, Жаре је дошао ту на лице места, мени Жаре прича то, ми само овако стали и гледамо.

Заменик тужиоца: Шта Вам то прича Жаре?

Сведок Маринко Стоисављевић: Па, Жаре је отишао, ми смо били на ратишту и сада то смо сазнали сада ево пре, не знам ни ја, 2011. године. Каже Жаре, ја сам отишао овај тамо, дошли, овај.

Заменик тужиоца: Када кажете тамо, значи да прецизирамо, говорите о којој години и где тамо?

Сведок Маринко Стоисављевић: О години, пазите, то је о години у којој се десило тада, али ја тек сазнајем комплетну ту слику коју ми је Цимеша рекао и то, да сазнајем тек сада, ко је то све учествовао и да је ту 37 било. Ја до тада нисам знао, ја сам максимално мислио једно 16-17, тамо оно како смо ми слушали, па оно било, па био Жаре, па била ова, како се зове.

Заменик тужиоца: Само још једно питање, па да завршим. Кажите ми, јесте Ви у оквиру овога што сте били при резервном саставу полиције, знали за ту радну обавезу да Муслимани иду на брање пасуља, шљива?

Сведок Маринко Стоисављевић: Знаш како, ми смо знали.

Заменик тужиоца: Знали сте?

Сведок Маринко Стоисављевић: Ми смо знали, али свако је преузимао, знате о чему се ту ради? Ту се ради, рецимо, то је био мој отац, био је мој комшија, био ту, они су седели, пола је било Муслимана, пола Срба, то су сви они који су неспособни за радну обавезу и то је то.

Заменик тужиоца: Јесте.

Сведок Маринко Стоисављевић: И сада ми који смо били, ми смо били на ратишту, тај систем, ја не могу сада рећи Маринко је знао и.

Заменик тужиоца: Само сам пропустила да запамтим, из ког села сте Ви?

Сведок Маринко Стоисављевић: Ја сам Кулен Вакуф, општина Бихаћ.

Заменик тужиоца: Општина Бихаћ. А кажите ми, да ли сте познавали ове евентуално оштећене који су страдали у Дуљцима?

Сведок Маринко Стоисављевић: Не, никога.

Заменик тужиоца: Знате та имена, нема потребе да Вам читам?

Сведок Маринко Стоисављевић: Нема, можете Ви и да прочитате, ја никога живог, јер то су људи који су дошли из Ћукова, то су људи дошли доле из овога, и ту су настрадали. Ја сам само мислио да су настрадали ови наши домаћи Муслимани који су били, шта ја знам, ту што сам рекао оно. А ово што је било доле, ја немам појма.

Заменик тужиоца: Хвала Вам, толико.

Председник већа: Браниоче, изволите, имате ли Ви питања?

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Судија, имам питање, на околност исказа сведока, који је рекао, спомињао је чак и свог оца, да је ту био и његов отац и неки Срби. Па, само да појасни, на шта је мислио, на који догађај да су били значи и припадници српске националности присутни?

Сведок Маринко Стоисављевић: Овако, Срби пре него што се ово десило, један дан пошто су то све били старији људи, један дан је ишао комшија, други дан је ишао он, ту су били људи, пола можда, мало мање и Срба и Муслимана.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Где су ишли?

Сведок Маринко Стоисављевић: И ишли су Орашац да беру, значи направљена радна обавеза, ми смо били вамо, они су ишли ту и они су правили само радну обавезу. Све до оног дана, они су ишли, никаквих проблема није било, сем оних одозго из Рипча, значи враћам, трактор је био ту, они седе на трактору, значи није то оно било израбљивање Муслимана, да су Срби били, него заједно су радили. И онај дан када се десило ово, тај дан је прекинуто.

Председник већа: Прекинуто је са радним обавезама, је ли тако?

Сведок Маринко Стоисављевић: Прекинуто са свим радним обавезама.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Са мешовитим, претпостављам?

Сведок Маринко Стојисављевић: Молим?

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Престало се са мешовитим радним обавезама?

Сведок Маринко Стоисављевић: И мешовитим и овим. Тог дана тог секунда, то више није била радна обавеза.

Председник већа: Добро. Немате више питања? Окривљени, да ли Ви имате неко питање за сведока?

Опт. Ђуро Тадић: Пито би сведока да ли се сећа ...

Председник већа: Микрофон само молим Вас, приђите поред микрофона, укључите, представите се.

Опт. Ђуро Тадић: Часни суде ја сам Ђура Тадић. Маринко, пито би Вас ко у то време, које сам ја наоружање имао, дал се сећате?

Сведок Маринко Стоисављевић: Нисам стварно знао веруј ми Ђуро, ја не знам ни какво сам ја имао. Пази то је прецизно, Ви сте тад носили, ја тебе нисам видио никада на ратишту, сем горе на територијалној одбрани а овде се десило само тад кад нас није било, кад је то било, а која врста наоружања ја стварно не знам.

Опт. Ђуро Тадић: Е то мене интересује.

Сведок Маринко Стоисављевић: Ја стварно не знам. Не да не бих рекао, али стварно не знам.

Опт. Ђуро Тадић: Можете се пропитат код Миле Дробца.

Сведок Маринко Стоисављевић: А могу ја питат и Миле Дробца и ове друге остале, верујте ви, знаш како, ја сад кад би ме неко пито, аутоматска пушка пре 20 и нешто година коју си ти имао а сад Миле Дробац, ви, то је све што се ти пропиташ али то нема везе са чињеницом, системом и са тим, то је исто као што ти тврдиш да јест истина, а ја тврдим да није.

Председник већа: Добро. Имате ли још неко питање? Хвала седите.

Сведок Маринко Стоисављевић: Јер ја ти не могу побити то, али не могу доказати ти никако.

Председник већа: Добро. Тужилац Вас је углавном, нема нико питања? Чланови већа? Тужилац Вас је углавном питао све што је требало да се разјасни, оно једино што би можда ја још питала, Ви сте се детаљно изјаснили о овом Вашем исказу,

шта се дешавало, односно које су мере преузете од стране војске и полиције ради разјашњења свих ових околности, шта се то десило и наводили сте у Вашем исказу да је била и војна јединица, војна полиција из Дрвара је ли тако? Њих 20 полицајаца након тога је дошло. Нисам Вас добро разумела, из овог Вашег исказа, да ли су они ту били распоређени након овог догађаја?

Сведок Маринко Стоисављевић: Овако, ради ситуације која се десила, и да се смири ситуација они су послали једно двадесетак, ајд нек не буде послали ту, тако да ми који нисмо сви овде јер ово ми је комшија, ово пријатељ, ово не знам ни ја тамо Зоран, ово-оно, не може се то тако они су, то је Жаре можда објаснио боље, они су довели овај ту јединицу која је наредних десетак, петнаест, двадесет дана, ми смо отишли на ратиште а они су били доле и успостављали ред и рад, већ неки мир и шта ја знам. Углавном, ми нисмо ништа апсолутно.

Председник већа: Добро. Кажете убрзо након свега овога, на лице места су дошли Цимеша Душан, Миле Матијевић из Рајиноваца, који је био [REDACTED] да су они узимали изјаве од лица која су осумњичена.

Сведок Маринко Стоисављевић: Па знаш како, ја сам, сад се враћам оно скроз крај, оних лица која се сумњиче, ја сам опет мислио да је то 17 њих, 16, 15. Али овде је 37, ја апсолутно нисам знао за ову групацију људи која би била у Орашцу ту. Ја сам знао за Орашац, знао сам да ту и ко је фокусиран да је то. Ако није Мићо покојни ако није овај Вуцеља, онда госпођо први осумњичени је Зоран и око Зорана. Е сад ови што су около били, е међутим у овоме тренутку ту се ја не знам, нисам присутан био, ту се дуплирају мисли, ту се дуплирају неки, овај тамо отишао па је, шта ја знам он и овај отишао па убио, па ова двојица један другог убили, ето видиш који то несретлук и то је то.

Председник већа: Добро. Ви сте били припадник резервног састава полиције. Је ли тако? И Ви сте рекли у Вашој изјави да је седиште главне полицијске станице било у ИМТ у згради ИМТ-а Рипач, а да је начелник био Цимеша Душан. Можете да нам објасните ту организацију? Постоји полицијска станица у Кулен Вакуфу, постоји у месту Рипач, је ли тако?

Сведок Маринко Стоисављевић: Овако, то је одељење.

Председник већа: У месту Рипач?

Сведок Маринко Стоисављевић: Не, одељење у Кулен Вакуфу. А централна станица је у Рипчу, ми смо сви били у Одељењу, ја никад нисам био у овоме Рипчу, и то је то. То су двије станице које су биле и у Рипи то је једно мало село, горе је било тројица-четворица, тако да су то били распоређени људи.

Председник већа: Е та организација ме занима. Значи, колико је у свакој полицијској станици било полицајаца који су ту били стално ангажовани?

Сведок Маринко Стоисављевић: Па знаш како, у почетку било је много значи још није било никакве то, после неког циклуса можда сад било негде за два месеца, они су нас преполовили. У Рипчу исто тако не знам колко њих је било, преполовили.

Председник већа: Да ли је ту неко неком био надређен, подређен рецимо Рипач Кулен Вакуфу, какав је ту био однос?

Сведок Маринко Стоисављевић: Не, не, овако Рипач је био главни.

Председник већа: Главни Рипач.

Сведок Маринко Стоисављевић: А Кулен Вакуф и Рипач, сад не могу се више сјетит да ли има неког да ова два су...

Председник већа: Реците ми у вези ових радних обавеза. Који је ту био задатак полиције? Тужилац Вас је то питао, ево ја Вас питам конкретно да ли је постојала обавеза да људе који су ангажовани на раду значи који имају радну обавезу, да ли је постојала обавеза полиције да полицајци обезбеђују тај њихов рад, значи да буду присутни за време док они обављају обавезе?

Сведок Маринко Стоисављевић: Овако, ми смо имали, поред што сам ја рекао, мој отац овај и то, и пола пола отприлике, не могу рећи баш толко је то али било то све радно неспособно то и то, до дана када се ово десило. Значи ми апсолутно нисмо имали везе са Рипчом, нисмо. Него су они дошли ово је било у овоме како би рекао Орашцу, ово је било у овоме у било је, како би ти рекао...

Председник већа: Добро, конкретно за место Дуљци ко је био надлежан? Да ли је била надлежна полицијска станица у Рипчу или у Кулен Вакуфу?

Сведок Маринко Стоисављевић: У Рипчу.

Председник већа: У Рипчу. Значи ту је Душан Цимеша био...

Сведок Маринко Стоисављевић: Душан Цимеша и остала радна обавеза која је ту дошла да се скупи тај...

Председник већа: Душан Цимеша је требао да организује обезбеђење лица која обављају радну обавезу је ли тако?

Сведок Маринко Стоисављевић: Да, да.

Председник већа: Добро. Да ли Вам је познато како је то организовано?

Сведок Маринко Стоисављевић: Знаш како, то је позадински је организовано. Ми смо били, нормално нећемо ми бит ту, то је само била једна патрола ту која се смењивала, па смо имали патролу ту...

Председник већа: Патролирала и била у непосредној близини док год се не обаве ти радови и док не оду кући је ли тако?

Сведок Маринко Стоисављевић: Тачно.

Председник већа: Значи увек су била присутна два полицајца?

Сведок Маринко Стоисављевић: Увек је морало бити до три, три полицајца су морала бит присутна у ротирању. Значи то је био као...

Председник већа: Да ли Вам је познато тог дана када се ово десило у Дуљцима, да ли је било полицајаца ту, да ли су били одређени полицајци који ће обезбеђивати те људе који обављају радне обавезе?

Сведок Маринко Стоисављевић: Ја право да Вам кажем, не могу сада знати ко је, ја знам да ми нисмо. Били смо уочи ето сат времена, два, кад се ово све издешавало тамо доле у овом...

Председник већа: Ја само питам да ли Вам је познато да ли је неко био одређен, да ли је неко имао задатак да обезбеђује и уколико није да ли Вам је познато зашто није?

Сведок Маринко Стоисављевић: То не могу сада са тврдњом тврдит, зато што се нас, пазите шта се дешава, тад пуца линија. И ми морамо ићи у линију сви, тад...

Председник већа: Значи и војска и полиција?

Сведок Маринко Стоисављевић: Ма сви, тако да смо се сви ови други детаља решили. Е сад у томе времену био мој отац, био то, и то су били људи мирољубиви, то су били људи који су заједно радили, ниси могао ставити и рећи ево рецимо ако су били Муслимани, „ево Ви Муслимани нећете ништа јест, а Срби ће јест“ и то је то. Значи, све је функционисало на принципу радне обавезе. Све на принципу радне обавезе.

Председник већа: Добро, кажите ми зашто је Жарко Секулић с Вама ишао у Орашцу и Дуљцима када сте чули шта се све десило? Зашто сте, зашто је баш он био тај који је требао да обиђе и да види.

Сведок Маринко Стоисављевић: А знате како, ми смо се вратили са ратишта, то је негде...

Председник већа: Зашто не неко други од начелника или од старешина?

Сведок Маринко Стоисављевић: Па нема, нема начелника, он је командир станице јединице, односно он је командир ове јединице. Цимеша је тамо, он је овде, сад не знам ко је ту све могао бит, ја и четворица нас. И каже „ајмо Маринко ако ишта успијем да покупим“. Е овако. Ништа више.

Председник већа: Добро. Питао Вас је тужилац, значи не можете да се сетите од кога сте чули ко је све учествовао у освети? Као што кажете, то се причало јел тако?

Сведок Маринко Стоисављевић: То се причало не могу ја знат сад био је тај и тај, не могу. Ја сам, ми кад смо дошли горе, ем смо имали много посла, то су били ЗИС-ови топови, ми смо се померали тамо-вамо и кад смо се вратили ми кад смо чули, тамо дошли...

Председник већа: Само да разјаснимо још ову чињеницу. Дан након сахране, је ли сте Ви остали ту у месту или сте отишли?

Сведок Маринко Стоисављевић: Не, не, ја сам отишао навече туда негде око дан или ту....

Председник већа: Зато Вас питам због ових навода „следећи дан ја сам био слободан и чуо сам да је из освете у Орашцу побијено више лице муслиманске националности“.

Сведок Маринко Стоисављевић: То је вероватно зато што сам ја то после сазнао, ја кажем ево зашто је то. То сам сазнао кад сам рекао дан после Орашца, међутим, ја сам навече покупљен, ми смо сви навече отишли.

Председник већа: Значи на дан сахране, Ви сте већ отишли где?

Сведок Маринко Стоисављевић: Ја сам знаш како дан то је навече 8-9 сати и мени Жаре долази и каже Маринко ова двојица тамо, а ти и ових неколико ћете тамо и сви идете. И ми смо закаснили јер ја да сам дошао сутрадан ја не бих закаснио, ми смо кренули навече, закаснили а једна је група отишла тако да смо остали тамо и онда смо се прикључили овима осталима.

Председник већа: Питам Вас зато што се даље наводи у овом Вашем исказу „ја сам тог дана као и обично дошао, сат времена седео у кафићу који се налази преко пута школе где сам срео Вуцеља Јову, Радета Митровића, сећам се да смо седели на некој дрвеној клупи и да сам добио прво сазнање да су се у Орашцу ту ноћ кад сам ја био слободан, десила убиства“. Значи, Ви све ово што говорите, Ви то говорите да је било после Вашег повратка са борбене линије?

Сведок Маринко Стоисављевић: Да, да. После повратка са борбене...

Председник већа: Добро. Ја немам других питања. Да ли неко од чланова већа или накнадно тужилац, одбрана?

Заменик тужиоца: Ево накнадно само кратко, пошто оптужницом је Ђури Тадићу стављено на терет да је са осталим лицима која се овде спомињу убијао 18 цивила у Дуљцима. Тако да Вас нећу питати то шта је радила полиција, шта није радила и да ли је била. Међутим, потакнута питањем председнице већа Ви сте рекли „обезбеђивао полицијска станица или резервни састав обезбеђивао лица“. Да ли се сећате то кад сте рекли „обезбеђивали лица тих који су на радној обавези“.

Сведок Маринко Стоисављевић: Да.

Заменик тужиоца: Ја сам потпуно схватила да је радна обавеза била радна обавеза у смислу да сте сви заједно покушавали да скупите летину. Да ли сте Ви чували Муслимане док су били на радној обавези?

Сведок Маринко Стоисављевић: Све до тог дана они уопште нису чувани јер немогуће да смо ми могли чувати Муслимане, а да Србе не чувамо. Него једноставно како је кога падало...

Заменик тужиоца: Јел сте Ви њих чували да они не би бежали са радне обавезе?

Сведок Маринко Стоисављевић: Па куд ће бежати? Има 30 километара до тамо. Они су...

Председник већа: Само моменат, Ви сте рекли да је увек, да су увек била двојица полицајаца у патроли.

Сведок Маринко Стоисављевић: Увек.

Председник већа: Која су патролирала. Објасните нам зашто.

Сведок Маринко Стоисављевић: Пазите, то је реон од 20 километара. И то је њима исто као што је мени у Кулен Вакуфу њима овде у Орашцу, и смењивало се ротационо. Али управо тад се десило то, десило се то...

Председник већа: Ви сте објаснили да сте отишли на борбене линије, да зато није било полицајаца. Тужилац Вас пита и ја сам Вас питала малопре, да ли је претходних дана, месец дана, два месеца колико су трајале те радне обавезе, да ли су увек били присутни полицајци тамо где се радило?

Сведок Маринко Стоисављевић: Јесте, сем тада.

Председник већа: Зашто? Ето то нам објасните.

Сведок Маринко Стоисављевић: Тад је била редовна радна обавеза. Мирна линија, они су ишли тамо, а ми смо били полиција, а он је био војска.

Председник већа: Ми само питамо зашто да буду присутни полицајци, а не само лица која организују радну обавезу? Чујемо овде да су у Дуљцима организовали Шобот, Иванчевић. Зашто полицајци?

Сведок Маринко Стоисављевић: Шобот и Иванчевић и они су радили свој посао, то је значи брање шљива и то. Мој отац је, пошто су најстарији били све је распоређено било, ту су. А ми смо били овако у пречнику, не знам ни ја, у кругу ко је био, ишао, е тако. Само тројица.

Председник већа: Зашто и полицајци поред њих који руководе, организују где ће ко да ради, обезбеђују средства, зашто да буду ту присутни полицајци?

Сведок Маринко Стоисављевић: Полицајци су ту били присутни све до оног момента.

Председник већа: Зашто питам.

Сведок Маринко Стоисављевић: Па зашто, због безбедности. Јер они су правили дубинско обезбеђење. Ови су радили како би рекао, Иванчевић, ови ту то. Мој отац и то тако да су сви покривени били. Значи, ниси могао код нас у Кулен Вакуфу, ниси могао никог наћи да нема везе. И ови су радили.

Председник већа: Значи због обезбеђења да се евентуално нешто не би десило је ли тако?

Сведок Маринко Стоисављевић: Нормално да се не би десило и позадина и ту и ту, ево колико смо били, ал тад се то.

Председник већа: И како сте објаснили тога дана, полицајци, патролни полицајци нису били присутни поред радника зато што је дошло до промене на положају, је ли тако?

Сведок Маринко Стоисављевић: Да, а и ови су враћени кући.

Председник већа: На борбеној линији и морали су да буду ангажовани на борбеној линији.

Сведок Маринко Стоисављевић: Да. Јер враћени смо и ми и они.

Заменик тужиоца: Хвала, толико. Разјаснили сте хвала Вам.

Председник већа: Добро. Нема других питања. Ја бих Вас замолила да останете док саслушамо сведока Жарка Секулића а уколико немате ништа ново да, да ли имате нешто што Вас ми нисмо питали да сте накнадно сазнали, да сматрате да треба...

Сведок Маринко Стоисављевић: Не знам ја, јер онде оно што стоји каже „ми смо тражили оно“, то је било да сам ја сазнао касније...

Председник већа: Кажите ми у односу на трошкове Ви сте имали трошкове повратна карта Вам је 3.791,00 јел тако? Колико је то конвертибилних марака? Добро. Ми у динарском износу обрачунавамо. Добро, имали сте трошкове. 4.000 трошкове за исхрану је ли тако, 4.500 дин.

Констатује се да сведок захтева исплату трошкова за долазак и то путних трошкова, за долазак из [REDACTED] до Београда и са станице београдске станице до суда је ли тако? Како сте дошли?

Сведок Маринко Стоисављевић: Од [REDACTED] је ли?

Председник већа: Како сте дошли?

Сведок Маринко Стоисављевић: Дошли смо до суда је ли, није битно да ли суд да ли то.

Председник већа: Да ли сте дошли аутобусом, колима?

Сведок Маринко Стоисављевић: Дошао сам овим аутобусом.

Председник већа: Аутобусом. До аутобуске станице од станице сте дошли...

Сведок Маринко Стоисављевић: Овде смо исто дошли...

Председник већа: И од аутобуске станице до зграде суда као и трошкове исхране.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДОБРАВА СЕ исплата трошкова сведоку Маринку Стоисављевићу у износу од 4.500,00 динара.

Сведоку Маринку Стоисављевићу се дозвољава да се удаљи из суднице након завршеног испитивања.

Председник већа: Бићете ту испред, уколико буде потребно ми ћемо Вас позвати након саслушања Жарка Секулића уколико не, ми ћемо Вас обавестити да можете да се удаљите. Позовите Жарка Секулића.

Сведок ЖАРКО СЕКУЛИЋ

Председник већа: Добар дан, Жарко Секулић, је ли тако? Даћете нам Вашу личну карту да бисмо утврдили Ваш идентитет.

Чији идентитет је утврђен увидом у личну карту издату од Босне и Херцеговине под бројем [REDACTED] са личним подацима као на записнику пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ од 30.11.2007. године, претпостављам да се нису променили ови подаци, име и презиме је исто.

Сведок Жарко Секулић: Број личне карте се променио, друго ништа.

Председник већа: Добро. Вама је познато, Ви сте позвани овде на главни претрес да будете испитани у својству сведока, то је предлог Тужилаштва. Као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа представља кривично дело, исто тако Вас упозоравам да не смете ништа прећутати од онога што Вам је познато о догађају који је предмет овог поступка због кога сте и позвани, а нисте дужни да одговарате на питања којима бисте себе или свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном прогону. Дужни сте да суду пријавите сваку промену адресе. Да ли се заклињете да ћете пред судом говорити истину и да ништа нећете прећутати у односу на оно што будете питани?

Сведок Жарко Секулић: Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Председник већа: Добро је, знате заклетву напамет.

Сведок опоменут на дужност казивања истине, да не сме ништа прећутати, да давање лажног исказа представља кривично дело, упозорен да није дужан да одговара на питања којима би себе, свог блиског сродника изложио тешкој срамоти, знатној

материјалној штети и кривичном прогону. Да је дужан да суду пријави сваку промену адресе након положене заклетве у смислу чл. 96 изјави:

Председник већа: Изволите, можете да изнесете Ваш исказ слободно, неометано и да се изјасните о свему што Вам је познато у вези догађаја за који је оптужен овде присутни окривљени Ђура Тадић. Ради се о догађају у месту Дуљци 23. септембра 1992. године. Изволите.

Сведок Жарко Секулић: Обзиром да сам ја на ту тему говорио пред тужиоцем у Кантоналном суду, у Тужилаштву у Бихаћу и дао подужу изјаву, ја у потпуности остајем при тој изјави и не бих парафразирао дјелове и нешто заборавио или другачије казао, ја бих замолио да ми се поставе питања а остајем при тој изјави.

Председник већа: Добро. Да ли је потребно да се сведок тужиоче, браниоче, да ли је потребно да се сведок изјашњава? Да ли је потребно читати тај његов претходни исказ?

Заменик тужиоца: Не.

Председник већа: Добро. Изволите тужиоче, имате ли питања за сведока?

Заменик тужиоца: Ја ћу само кратко да поставим питање ради појашњења тих делова јер сте се Ви пред Кантоналним тужиоцем изјашњавали о другим околностима сем о овим, везано за убиство цивила у месту Дуљци.

Сведок Жарко Секулић: Изјашњавао сам се и пред њим и пред инспекторима на његов захтјев више пута о свему што се десило у периоду од 15.06.1992. године па до 15.06.1993. године, у ком периоду сам био командир резервног или ратне станице полиције, резервне станице полиције Кулен Вакуф, једним дијелом се звало Спасово.

Заменик тужиоца: Значи 30.11.2007. године дали сте пред Кантоналним тужиоцем изјаву и ја ћу Вас само везано за ту изјаву овом приликом питати. Пре свега ме занима обезбеђење сахране када су сахрањивани погинули војници Т [REDACTED] Т [REDACTED] и још један војник, ја не могу сада да се сетим, ја се извињавам.

Председник већа: Т [REDACTED] В [REDACTED]

Заменик тужиоца: И Т [REDACTED] В [REDACTED] јесте ли били на тој сахрани, кажите ми?

Сведок Жарко Секулић: Овако, ја сам и у изјави рекао. Тај дан су биле три сахране. На једном мјесту два, на једном један.

Заменик тужиоца: Занима ме ово где су била два.

Сведок Жарко Секулић: Ја сам дошао, веома битна околност, са сахране свог шурјака, јединог жениног брата дан прије и све сам то затекао у некаквом лудилу, бунилу, гужви. Одредио сам на брзину оно што сам могао полицајцима којима сам располагао обезбеђење те сахране. Зашто? Због тога што се могло очекивати, једноставно некакав револт или бунт домаћег становништва из села Рајиновци или Кулен Вакуф везано за тај масакр наших бораца, тада је погинуло 17 људи, међу којима

тројица - покојни Т██████, В██████ и не могу се сјетити презимена. Покојни Т██████ је био угледан човек, наставник, тим више то је тешко дочекано, та његова смрт, био је измасакриран. Радило се о 17 људи који нису отишли на вријеме на линију па су вожени војним возилом, нису хтјели да иду пјешке или већ како је то било. Упали су у заседу, сви су побијени, један је остао жив, неки директор поште из Петровца. Ја сам због свих тих околности са неколико полицајаца обезбједио простор око гробља управо да не би дошло до неких...

Заменик тужиоца: Тензија.

Сведок Жарко Секулић: Тензија.

Заменик тужиоца: Да ли су се осећале те тензије? Јесте ли били на даћи после сахране?

Сведок Жарко Секулић: Не, не могу се тачно сјетити, мислим да сам журио на ову другу страну, а сад сам рекао ишао сам по жену и дјецу, у ствари до куће, јер су били у страшном шоку, тако нисам имао времена, али је замјеник мој Јовица Радак имао као мјештанин посебан задатак да контактира са становништвом јер то су све рођаци, међусобно пријатељи, другови, кумови, боље се знају, ја сам из Бихаћа, то је четрдесетак километара даље, мало сам кога ту познавао осим тих резервних полицајаца и пар активних које сам и раније у току службе сретао.

Заменик тужиоца: Јесте ли евентуално добијали неке информације преко Ваших полицајаца са терена да се нешто дешава?

Сведок Жарко Секулић: Било је оперативних података, информација да сада покојни Ђурић Здравко.

Заменик тужиоца: Слободан.

Сведок Жарко Секулић: Слободан, да, у припитом стању, прети да треба побити Муслимане и тако тих ствари, он је био познат као мало човек који се није дао контроли и он и синови и тако даље, припадник је био војске, војна полиција је могла да реагује ту, међутим обзиром да је у свему тако он иступао, ја сам задужио људе који су били на терену и Јовицу да упозоре људе чисто превентивно, осећало се нешто у зраку, то незадовољство, евентуално могућа освета, али није било конкретно ништа да би се урадило.

Заменик тужиоца: Добро. Када Ви сазнајете да се догодио злочин у Дуљцима на брању шљива?

Сведок Жарко Секулић: Прије тога, што је повезано, 22. мислим, 22. после подне ја сам добио оперативне податке од обавештајне службе из тадашње Српске Крајине, оперативце нећу наводити, да је убачена једна група из Бихаћа на подручје Пљешевице и да могу лако да пређу Уну и уђу у подручје на ком сам ја био командир, значи Кулен Вакуфа, Орашца и тако даље. Та група је ушла дан прије и поставила је експлозивну нараву на коју је мој шурак наишо и погинуо. Значи лично сам осјетио то, знао сам. Ја сам 22. у касним вечерњим часовима све полицајце с којима сам располагао извео и поставио засједу на једном мјесту где се Уна може прегазити испод

тамо сад, већ не могу ја, Луке неке, како се зову, испод села Рајиновци и покушао сам да два-три човјека буду на путу да контролишу куд ко иде. Била је гробна тишина свега, није било ништа. Ујутро смо рано се повлачили.

Заменик тужиоца: Ујутро рано је који датум?

Сведок Жарко Секулић: 23.

Заменик тужиоца: Добро.

Сведок Жарко Секулић: И добио сам податак а и ја сам сам видио да горе куће у селу Орашац. Обзиром да сам имао позив да дођем у Рипач, ја сам кратко до једних кућа где је горело нешто, чуло се, пришао и видио сам једног мртвог старијег човека испред куће и задужио сам нормално патроле да то обезбјеђује, да ту буду, да кроз село прођу и виде да нема још мртвих и да није нешто још било и да Поповић Душко инспектор тада, шеф Одељења за сузбијање криминалитета заједно са техничаром или већ ко је био са њим, изврши увиђај и то уради, а ја идем мало да се одморим или пресвучем, идем у Рипач то је гдје је централа, наша српска општина Бихаћ гдје је Станица јавне безбједности неких четрдесетак километара низводно, а територија сва око неких 22 километара. Тако су они поступили, а ја сам отишао у Рипач.

Заменик тужиоца: Јесте ли добили извештај о поступању?

Сведок Жарко Секулић: Добио сам касније, 23. то је негде у подневним часовима око, сад опет се побијам, то сам реко у својој изјави, али ево кратко. У Рипчу у Станици јавне безбједности у просторији која је била менза, ту смо нешто јели, сјео сам да поједем нешто и враћам се назад, можда је било нешто 15-16 часова. Начелник Станице јавне безбједности Цимеша Душко који је већ био на линији, линија је недалеко, нема пар километара у ваздушној линији, може пушка да дохвати, јер су Муслимани провалили линију и отели нам топове и све се концентрише да се то затвори и он ми је реко „Жаре, знаш ли да су отишли берачи шљива“. Ја сам одмах скочио, „Какви берачи шљива, кад смо два дана прије 21. кад сам ја вратио се из Лике дан прије сахране, договорили да не иде та акција. Акција је била организована у оквиру српске општине Бихаћ као радна обавеза, људи су имали решење о радној обавези и ишли су из Рипча или из Кулен Вакуфа. Састану се на средини, купе шљиве и одлазе шљиве за Бања Луку, то је сва логистика, подршка, шта знам, храна, људи који то воде и тако даље, а ја сам имао обавезу да одредим два-три полицајца да то обезбеђују. То је прекинуто 21. и нема брања шљива. 22. нема брања шљива.

Председник већа: Само, можете ли, „прекинуто“, како је прекинуто? Да ли је донета нека званична одлука или је речено да се не иде? Да ли су овлашћена лица обавештена да се то више не чини или је донета одлука?

Сведок Жарко Секулић: Донешена је одлука на састанку ујутро који смо редовно одржавали, па не баш редовно, у просторијама Мјесног одбора, некад се звали Кризни штаб, некад Мјесни одбор, мислим да су се тад звали Мјесни одбор, био је Светозар, Светко Ђурић предједник Мјесног одбора, он, човек који је руководио са брањем шљива инжињер Шобот, Крнета Милан вођа групе из Кулен Вакуфа, тако ти неки људи који су ту, и ту се на том састанку договорило значи свако по својој линији прекида ту акцију, ако је можемо назвати акција, активност брања шљива.

Председник већа: То је било дана ког?

Сведок Жарко Секулић: 21. ујутру.

Заменик тужиоца: Добро. И Ви добијате информацију?

Сведок Жарко Секулић: 23. То што причам добијам информацију да су отишли горе. Ја питам Душка „ко је могао одвести људе горе, зашто“ Каже „не знам, сад сам чуо у селу, хаос је“.

Заменик тужиоца: Пробијена линија, разумем то.

Сведок Жарко Секулић: „Пробијена линија, ти“, каже „иди горе и одма ми доведи 10 људи, види шта се десило“. Не знам, није се ништа десило. Ја скрећем са пута, то је тзв. пут Авлија.

Заменик тужиоца: Где шта се десило?

Сведок Жарко Секулић: У тим Дуљцима.

Заменик тужиоца: Добро.

Сведок Жарко Секулић: Прво моје сазнање шта се десило у Дуљцима је од Муслимана којег нађем у шуми, гол до паса, не могу се сјетити имена и презимена.

Заменик тужиоца: Јесте ли га познавали од раније?

Сведок Жарко Секулић: Јесам од раније, вадио је пјесак, чак сам ја купово од њега, звани „Барба“, шепав на једну ногу, го до појаса и он је реко „Жаре брате, побише нас тројица маскираних“, то је прва изјава, некакав сам инспектор дугогодишњи, прва изјава за мене, извињавам се што коментаришем, најтачнија. Шта је било? Каже „тројица маскираних упали“. „Ко вас је довео“, слијеже раменима, тресе. Ја станицу зовнем, Здравка Стоисављевића који је био на пункту 500 метара даље на том скретању иде ти „Барба“, знају „Барбу“ сви, уосталом ту живи. „Обуци га, има нешто горе, пошаљи га Рипач, а ја идем да видим шта се дешава“. Сишао сам доље, гробна тишина, видео сам неколико, Јовица је са мном Радак, замјеник мој, сишао сам, видео сам неколико тијела мртвих, убијених, између осталог и једна дјевојчица која је лежала потрбушке мртва ту, укочена, нема шта. Прођем, не чује се ништа. Сједам у кола, обавјештавам патролу која је ту негде у Орашцу поводом тих јутарњих догађаја са Душком Поповићем и то да се то види, а ја идем [REDACTED]. Одлазим у Кулен Вакуф, успут обавештавам 10 људи које водим одмах у Рипач, враћам се у Рипач водим тих 10 људи, враћам се назад јер све што будем могао опет водим. Нађем на путу Душка Поповића и ове, они су ту радили, то гледали јесу ли завршили, нису. Вратим их у Рипач.

Заменик тужиоца: Шта су радили то, гледали?

Сведок Жарко Секулић: Обилазили су то, тражили су.

Заменик тужиоца: Мртве?

Сведок Жарко Секулић: Мртве, констатовали, евидентирали, он ће се о томе изјаснити, ја заиста. Оно што је он, јер то је његов задатак, ја ако нешто знам ја информишем крим.службу, евентуално војну безбједност ако радим с војним обвезницима, моје није да водим као командира резервне станице, иначе сам ја заменик командира станице редовне, командир ратне станице те. Значи, они мене обавештавају да су извршили, већ се не могу сјетити шта, видјели су нешто, пописали, да ће доћи сутра, а да војна обавештајна служба, у ствари војна служба безбједности у Дрвару Другог крајишког корпуса зна, нормално обавјештена, и да ће они по својој линији рада предузети неке мјере јер се ради сумња о војним обвезницима, подаци да су биле маскирне униформе, људи маскирани, мушко с пушком је војни обвезник.

Заменик тужиоца: Значи тако су биле те Ваше информације којима сте тада располагали?

Сведок Жарко Секулић: Да, да.

Заменик тужиоца: Да ли се говорило о именима, презименима?

Сведок Жарко Секулић: Идемо на следећи дан. Ја сам ту вечер дошао 24. покушао јер ми је „Барба“ рекао да је побјего дио људи, између осталог човјек старији Војић Изет, којег сам ја познавао још из Бихаћа и код којег сам дан раније био и рекао му „идемо у Кулен Вакуф, тамо вас могу заштити, овде не могу“. „Немој Жаре, пусти ти нас, ми ћемо бити овдје, шта, ко ће нас, ми беремо шљиве с њима, једемо ту дневно, пусти нас молим“. „Добро, чувај се ако шта буде“, овако сам, покушаћу цитирати, „ако шта буде бјежи у шуму горе, откуд ја знам шта може бити“. Није њега било у кући, отишли су, ја сам 24. покушао сазнати. Сазнао сам да су прешли Уну њих 7-8 има ту негде, тужилац је дошао до тих свих докумената, има податке. Отишли су до неког села у Лици, ту их је један грађанин прихватио, превезао до међународних снага у Доњем Лапцу, то је та прича. 25., председнице вијећа, могу ли се присјетити, могао бих прочитати?

Председник већа: Можете, како да не.

Сведок Жарко Секулић: Да не бих погрешно.

Заменик тужиоца: Фокусирајте се само на моје питање тако да нећете имати проблема.

Сведок Жарко Секулић: Хоћу на Ваше питање да Вам кажем још сам код тог увиђаја који је тачно датум био када је, што је можда спорно у неким стварима, 25.09., само мало да видим је ли то 25.09., 24. је био разговор, ја читам препис свог дневника кратког, значи 24. опет са Мјесним одбором разговарано о начину рада и тако даље и ја сам тад 24. добио поново оперативни податак да се из села Рајиноваца једна група, не зна се ко, спрема да побије Муслимане у Кулен Вакуфу, није довољно ово него ће још урадити то. Ја сам се консултово са начелником, он каже „ти мени мораш довести све што имаш, покушај то урадити, овде је у питању да ли ће пасти све, сналази се како год знаш и умеш“. Ја сам одлучио да идем у Дрвар код генерала Борића, генерал Другог крајишког корпуса, не знам да ли је тад био пуковник или генерал, али није битно о

једном човјеку се ради. Нашао сам његовог шефа безбједности Митровића мајора и тражио сам од њих да ми помогну. Помогли су ми, дали су вод војске који је водио Вуцеља Боро, дошли су у Кулен Вакуф, у Кулен Вакуфу су читаву ноћ, опколили смо Кулен Вакуф, била је наредба да се пуца на сваког ко покуша нешто да уради, те сам информације протурио према селу Рајиновци преко људи. Није нико ништа покушао и на тај начин је та ноћ прошла. 25. ујутро је дошао на то подручје, значи 25. ујутро то је био петак, поручник Вулин, ја само баратам презименом и чином, поручник Вулин који је на подручју Рајиноваца српског становништва тог, вјероватно је био и горе на подручју, то је за мене увиђај где се то десило, прикупљао податке.

Заменик тужиоца: Разумем.

Сведок Жарко Секулић: Те податке и он што је прикупио и колеге полицајци и крим.служба су се поклапале у три човека који су могли то урадити.

Заменик тужиоца: Да ли знате њихова имена?

Сведок Жарко Секулић: Апсолутно. То се радило о Ђурићу, оцу Ђурић Слободану, сину Ђурић Гојкану и брату покојног Томе, да не бих погрешно рекао име, који је био активни подофицир у Книну, да ли Свето, тако нешто.

Заменик тужиоца: Светко.

Сведок Жарко Секулић: Светко.

Заменик тужиоца: Да ли Ви знате од пре ратних дешавања породицу Тадић, ту браћу?

Сведок Жарко Секулић: Врло, врло слабо, нисам ја ту долазио. Породицу знам само из приче и Зоран ми је био код мене резервни полицајац.

Заменик тужиоца: Јесте. Да ли се са Зораном разговарали после овога?

Сведок Жарко Секулић: Јесам.

Заменик тужиоца: Кажите ми, да ли се сећате тог разговора, шта сте га питали, шта Вам је одговорио?

Сведок Жарко Секулић: Врло кратко, он је био онако потрешен доста, не знам о том ништа, не знам, нисам учествовао у ничем. Ја сам директно Јовици рекао да пази да нико од наших људи не би случајно у нечему учествовао нечасном, наши људи су резервни полицајци углавном сви. И ја сам у убеђењу онда, ако хоћете и данас, да он није нешто ружно учинио, не улазим у договор који је постигнут доле. Ја сам у том убеђењу био. 25. је то завршено, тужиоц ме пита „знаш ли ко је Вулин“, ја сам само знам једног Вулина. Да ли је он био или није, за мене је био поручник Вулин и то сам написао. 26. је начелник безбједности из Дрвара, Митровић, тад мајор, послао војну патролу, курира да питају мене да ли располажем још неким подацима ко је учинио то. Ја сам, да не би рекла-казала, секретарици рекао на брзину, кренуо сам искуд на терен, у ствари кренуо сам на линију, написао акт, писаћу машину, нисмо ми имали струје, ништа, начелнику, мислим да акт има у спису јер га је нашао тужилац, да податке које

је прикупио поручник Вулин, ја располажем с тим и другим подацима не располажем, нисам писао имена јер тад је било опасно говорити о именима, свако је носио пушку, на крају то су оперативни подаци немате право да неког етикетирасте, тим више што изјава да су људи маскирани, свако ћути о томе и ја сам то написао и послао, а имена која сам споменуо су прикупили и војни и моји људи и ја сам имао те податке, да су та три човека највероватније то учинила.

Председник већа: Само они?

Сведок Жарко Секулић: Њих три, нико други се не спомиње у том делу, да кажем.

Председник већа: Да ли мислите да су они евидентирани, односно да је утврђен њихов идентитет или на то да су били само они, да није било других лица?

Сведок Жарко Секулић: Да, само се говори о њима, о лицима која су.

Председник већа: Да су била три лица?

Сведок Жарко Секулић: И то се поклапа са изјавом Барбе, када каже „три маскирана лица“. Спомињу се људи, возила, која су била негде на цести тамо даље, која су их довезла, спомиње се жути „Мерцедес“, пазите жути „Мерцедес“ тај, био је власник неки Ђумић, да ли је он, то је његов „Мерцедес“, он је био исто тако некакав званичник око те пољопривреде, брања, купљења, да ли је довезао, да ли је, ко је кога довезао ту, то стварно. Касније су разне приче ово, оно, мислим, то не можете слушати сваку сеоску причу, али о чему се сада ту ради? Предмет преузима криминалистичка служба, чији начелник је Душко Поповић, ради и даље, ја немам никакве ингеренције, све што сазнам, забелешка и дам њему. Или војне обвезнике преузима војна служба безбедности, не ми, не можемо ми радити према војним обвезницима, предузимати никакве мере, лишавати слободе или било шта, јер се ради о војним обвезницима. Тим више, што су ту разне војске, на самој граници Републике Српске Крајине, ту је њихова војска, пролази, разне групе и тако даље, сада.

Председник већа: Добро, Вама се не ставља ништа на терет, Ви сте позвани као сведок.

Сведок Жарко Секулић: Да завршим ову причу.

Председник већа: И то је јасно што наводите. Ми смо Вас само звали, предлог је Тужилаштва и Ви сте овде на главном претресу, да разјаснимо те околности око обезбеђења, првенствено мислим да је то најважније око обезбеђења тих људи који су имали те радне обавезе, како је то функционисало и зашто наведеном приликом није функционисало.

Сведок Жарко Секулић: Доказ, ако дозволите, госпођо судинице, молим Вас. Доказ да је договорено, да будем јасан, тога дана нико није из Кулен Вакуфа отишао, а из Рипча, то је 40 километара разлика, значи договорено, иде се, а из Рипча нису ишли људи који свакодневно иду, који имају решења, већ су насумице покупљени, па је тако било и дете од 13 година.

Председник већа: Добро, ко је то имао овлашћење да уради, да ли знате?

Сведок Жарко Секулић: Ја бих волео да знам.

Председник већа: И мимо Ваше одлуке да поступи, да ли Вам је познато ко је то урадио и ко је организовао те људе и одвео тамо?

Сведок Жарко Секулић: Не, није ми познато, лично бих волео да знам ко је то урадио.

Председник већа: Да ли је неко испитивао о томе људе који су били задужени и овлашћени да организују тај рад?

Сведок Жарко Секулић: Овлашћен за то испитивање је Душко Поповић, начелник крим.службе и војна служба безбедности из Дрвара. А ја нисам ни могао знати, јер сам ја живео и радио 40 километара даље, значи, у Кулен Вакуфу, у Рипчу сам био на састанцима, значи [REDACTED] који је био, евентуално, шеф крим. службе су вероватно испитивали и радили, ја то стварно не знам.

Председник већа: Иванчевић, Пепић, Шобот, да ли су они испитивани на те околности?

Сведок Жарко Секулић: То Вам можда ближе може одговорити човек који је био задужен за то, Душко Поповић, шеф крим. службе, он ће Вам сутра мислим.

Председник већа: Тужиоче, да ли имате питања?

Заменик тужиоца: Само још кратко, значи Зорана Тадића познајете?

Сведок Жарко Секулић: Као резервисту врло младог којег је мој заменик Јовица предложио да овај буде у резервном саставу.

Заменик тужиоца: А Јовицу Тадића, звани „Кајо“?

Сведок Жарко Секулић: Не.

Заменик тужиоца: Не познајете?

Сведок Жарко Секулић: Ја само сам чуо за.

Заменик тужиоца: Зоран Берга?

Сведок Жарко Секулић: Зоран Берга је једно време био код мене полицајац, кратко.

Заменик тужиоца: Када кажете кратко, до када, да ли се сећате?

Сведок Жарко Секулић: Морао бих се консултовати.

Заменик тужиоца: Није битан датум.

Сведок Жарко Секулић: То је, мислим да је био осми месец пре овога и тражила га војска да одслужи војни рок.

Заменик тужиоца: А Жељко Бабић?

Сведок Жарко Секулић: Жељко Бабић је био резервни полицајац, у то време није те послове извршавао, јер је одбијао да врши те послове и.

Заменик тужиоца: Које послове?

Сведок Жарко Секулић: Полицијске.

Заменик тужиоца: Одбијао?

Сведок Жарко Секулић: Да. Нормално је да га предложим да се званично скине са листе и већ знате како то иде, он резервиста, треба му дати прекоманду, војску, радити, то је у наредном периоду неком после овога и урађено, он је отишао у војску.

Заменик тужиоца: После овога, мислите на Дуљке?

Сведок Жарко Секулић: Да, да, после тих догађаја од 23.

Заменик тужиоца: Да, да.

Сведок Жарко Секулић: Тако да је он после био у војним јединицама, не знам којој.

Заменик тужиоца: Хвала, толико.

Председник већа: Браниоче, изволите.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Судија, ја се извињавам, али бих замолила да сведок понови само имена та три лица, ја нисам то треће име чула.

Сведок Жарко Секулић: Мислите која се односе на мој акт који сам доставио војној полицији да располажем подацима са којима располаже и војска?

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Управо на то, ово што сте споменули да сте имали са три стране оперативне податке.

Сведок Жарко Секулић: Ђурић Слободан.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Добро.

Сведок Жарко Секулић: И његов син Ђурић Гојко или Гојка и брат од покојног Тадић Томе, активно војно лице, да ли Светозар, Светко, не знам.

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Хвала.

Сведок Жарко Секулић: Потврда томе ми је након пар дана била, то још једино нисам рекао, а сво сада сам се сетио, опет сам добио оперативни податак, да је војна полиција лишила слободе Тадић Светка у [REDACTED] где му је [REDACTED] живела и да је био у одређено време код њих на испитивању и да су га пустили. То је чисто онако да, ништа ја нисам са тим, то је податак који сам ето чуо.

Председник већа: Да ли имате још неко питање, браниоче?

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Не, хвала.

Председник већа: Добро, Ви сте се углавном о свему изјаснили. Изјашњавали сте се у овом претходном исказу у вези наоружања. Кажете да су полицајци имали аутоматско, полуаутоматско оружје, је ли тако, да су на крају сви имали аутоматско оружје у то време. Што се тиче осталих који су били у војним јединицама, да ли Вам је познато какво су наоружање они имали?

Сведок Жарко Секулић: Генерално, мало је ко ходао тим подручјем да није носио пушку, мало је ко био да није био у униформи. Ја гарантујем за људе којима сам дао налог да раде и дан-данас сам спреман сносити било какве, хајде да не кажем, одмоћи него помоћи, ако су имали налог. Међутим, нико од њих није скидао униформу са себе. Нормално се кући ишло пушком, ја нисам имао станице, ја сам првих дана под шатором био. Па тек када сам успео ући у једну просторију у Кулен Вакуфу, онда сам формирао станицу, није било струје, није било телефона, није било и тако даље и тако даље, писаћу машину неку нађем да радим нешто. Значи и цивили, грађани који нису били војни обвезници, сасвим нормално су носили пушке. Моји полицајци, што је било можда мало жалосно, нису имали сви аутоматско оружје, јер тај ко је дошао до аутоматске пушке, не знам како је задужен, не знам, једноставно ја морам своје људе наоружати на некакав начин да овај, била је ту једна трагедија, овај са тим наоружањем, да ми је суседна општина донела, не да пушке које су одузели Муслиманима, да Вас тиме не оптерећујем, углавном ја сам успео све своје полицајце до неког можда десетог месеца опремити наоружањем аутоматским пушкама.

Председник већа: Кажете, сви су носили униформе.

Сведок Жарко Секулић: Да.

Председник већа: Да ли су се кретали по месту, мештани, да ли су се кретали са оружјем када нису на борбеној линији?

Сведок Жарко Секулић: Апсолутно, значи од основне школе, до месног одбора, то је мало место, то је један кањон до воза, којим су могли отићи до Книна, или до Рипча, овај, Книн је јужно, Рипач опет северно, значи на две стране је функционисао тај неки воз и могло се отићи у Книн. Углавном, сви су ишли у униформама, а углавном су правили проблеме када се врате са линије, значи седам, осам дана одмора, попије се, пуца се и тако даље и онда настане хаос у насељу. И оружје званично је било још задужено у делу како бих сада то назвао, цивилне заштите старијим људима који су били способни да то носе, а да чувају објекте, а нису били за прву борбену линију. Па смо имали један немио догађај, да је једном Јапунца Илији извесни Кнежевић, сада покојни, отео пушку, то је такозвани „шпагин“.

Председник већа: Добро, то нам није битно. Кажите нам, ови људи који су били задужени за организацију те радне обавезе, Иванчевић, Шобот, да ли су они носили оружје, док су били на тој обавези, док су се обављали радови?

Сведок Жарко Секулић: Није ми познато за њих двојицу.

Председник већа: Молим?

Сведок Жарко Секулић: За њих двојицу ми није познато, они су живели у Рипчу, из Рипча су долазили, из Кулен Вакуфа, значи то је потпуно супротни правац, из Кулен Вакуфа ово што је водио радне обавезе, Крнета Милан, мислим да није носио ништа, то је један човек озбиљнији, старији.

Председник већа: А нису Вам познати детаљи у вези радних обавеза за чију организацију су били задужени Шобот Жељко, Иванчевић Милан, Пепић Миле?

Сведок Жарко Секулић: Поштована судинице, српска општина Бихаћ је имала сва одељења у оквиру општине, постојало је одељење за привреду, био је начелник одељења и људи који су у оквиру тог одељења радили. Ја не знам тачно позицију Шобота, Иванчевића и осталих, они су били ту. Значи, они су били задужени испред српске општине Бихаћ да то проведу. Заиста ја не знам, моје је било да их обезбедим када се то бере.

Председник већа: Да се обезбеди?

Сведок Жарко Секулић: Да.

Председник већа: Добро. Ви сте рекли у овом Вашем исказу да сте Ви питали након тога Цимеша Душана, је ли Душан?

Сведок Жарко Секулић: Да, начелник.

Председник већа: Због чега су отишли тога дана радници у бербу шљива и нисте добили одговор. Да ли сте накнадно сазнали зашто, питала сам Вас малопре?

Сведок Жарко Секулић: И неки дан, када нас је судија у [REDACTED] позвала пре пар дана и свратио сам са њим сам се видео, и опет сам га питао и ваљда ћу док сам жив то питати и опет каже, ја не знам, када сазнам, рећи ћу на свим телевизијама.

Председник већа: Значи није се сазнало, нико не зна ко је повео људе тога дана у бербу шљива?

Сведок Жарко Секулић: Који је био мотив, причало се да су хтели себи да накупе шљиве, јер ово је купљено званично за општину и вожено за [REDACTED] и да је неко од ових људи, то се причало.

Председник већа: Од којих људи, људи који беру или од људи који организују то?

Сведок Жарко Секулић: Не, не, који организују то, да је нешто хтео себи да мало убере пљива.

Председник већа: Добро. Немам других питања. Реците ми, Ви сте имали трошкове за долазак на главни претрес.

Сведок Жарко Секулић: Да, ја сам дошао властитим возилом и.

Председник већа: 665 и трошкови исхране.

Сведок Жарко Секулић: Па то је за гориво што сам из, али.

Председник већа: Констатује се.

Сведок Жарко Секулић: Имаћу још док се вратим.

Председник већа: Па ево, 7.000 да ли је то довољно, 7.000 динара то је колико конвертибилних марака, не могу да знам?

Сведок Жарко Секулић: Моји су стварни трошкови око 150 марака.

Председник већа: Око 150 марака?

Сведок Жарко Секулић: Не рачунајући да сам ноћио, код матере сам.

Председник већа: То је 7.000 добро, 7.500.

Констатује се да сведок захтева накнаду трошкова и то трошкова превоза за долазак на главни претрес од.

Председник већа: Ви сте дошли из ког места?

Сведок Жарко Секулић: Из ██████████

Председник већа: Од ██████████ до Београда и таксе, мислите на путарине, је ли тако?

Сведок Жарко Секулић: Па таксе на путарине, хајде не знам сада по Београду, па сам оставио возило у Батајници, па сам онда колеги платио да ме довезе, један рођак.

Председник већа: Таксе на путарине и исхрану у износу од 150 конвертибилних марака, је ли тако?

Сведок Жарко Секулић: Па то је то.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДОБРАВА СЕ исплата трошкова сведоку Жарку Секулићу у износу од 7.500 динара.

Председник већа: Добро, ми смо чули сведока, чули смо сва питања која су овде постављена. Уколико нема нико више да постави ниједно питање, да отпустимо сведока, да завршимо са саслушањем.

Констатује се да је сведоку након испитивања, допуштено да се удаљи из суднице.

И Ви и сведок Маринко Стоисављевић можете ићи. Тужиоче, нема потребе никакве ни за каквим суочењем, браниоче. Можете ићи, завршили смо са саслушањем.

Сведок Жарко Секулић: Довиђења, пријатно, хвала.

Председник већа: Довиђења. Симо Кецман, позовите сведока.

Сведок СИМО КЕЦМАН

Председник већа: Симо Кецман, да ли је ту?

Сведок Симо Кецман: Добар дан.

Председник већа: Добар дан. Симо Кецман, је ли тако?

Сведок Симо Кецман: Да.

Председник већа: Даћете нам Вашу личну карту, да утврдимо Ваш идентитет.

Сведок Симо Кецман, чији је идентитет утврђен увидом у личну карту издату од стране Босне и Херцеговине под бројем [REDACTED]

Доставићете сведоку личну карту.

Сведок Симо Кецман, са личним подацима као на записнику Кантоналног тужилаштва Унско-санског кантона Бихаћ од 30.09.2011. године. Да ли је тако? Исти су ови подаци које сте тада дали, Ваши лични подаци када сте испитивани?

Сведок Симо Кецман: Да.

Председник већа: Морам, најпре ћу Вас упозорити на Ваше обавезе и на Ваша права: као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа представља кривично дело. Не смете ништа прећутати од онога што Вам је познато у вези догађаја због кога сте предложени да будете испитани на главном претресу као сведок. Нисте дужни да одговарате на питања, којима бисте себе или Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети и кривичном прогону, а дужни сте да суду пријавите сваку промену Ваше адресе. Да ли се заклињете да ћете пред судом говорити истину и да нећете ништа прећутати оно што Вам је познато, у вези овог догађаја?

Сведок Симо Кецман: Да.

Председник већа: Сведок опоменут на дужност казивања истине, да не сме ништа прећутати, да давање лажног исказа представља кривично дело, да није дужан да одговара на питања, којима би себе или лица из чл.94 став 1 ЗКП-а изложио тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном прогону, да је дужан да суду пријави сваку промену адресе, па након положене заклетве, у смислу чл.96 ЗКП-а, изјави:

Ви сте, Симо, саслушани пред Кантоналним тужилаштвом Унско-санског кантона Бихаћ дана 30.09.2011. године. Тада сте детаљно дали свој исказ, па ево, пред овим већем, замеником тужиоца, окривљеним и његовим браниоцем, изјасните се о свему ономе што знате о овом догађају. Овде се води кривични поступак против окривљеног Ђуре Тадића због убистава цивила, цивилних лица у месту Дуљци 23. септембра 1992. године.

Сведок Симо Кецман: Шта да Вам кажем, ја сам присуствовао на сахрани тај дан, односно на обезбеђењу, а то је кренула та акција од стране тих Ђурића. Шта је даље било? Ја сам отишао, командир ме одвео тамо где наводно треба одмах, пукла линија и отишао на неко обезбеђење и ја даље не знам ништа, што се тиче те вечери. За Дуљке не знам ништа, јер стварно нисам био ни на обезбеђењу тих радника, нити сам апсолутно са тим радницима имао контакт. Шта је било ту, како је, ја стварно не знам, што се тиче тих Дуљака. Истину не знам, жене ту причале тамо, овамо, ја искрено не знам, јер нисам био на лицу места и не знам од тога ништа.

Председник већа: Имате ли још нешто да изнесете?

Сведок Симо Кецман: По питању тих Дуљака, немам ништа.

Председник већа: Добро, изволите тужиоче, да ли имате питања за сведока?

Заменик тужиоца: Имам, добар дан, Снежана Станојковић, заменик тужиоца за ратне злочине.

Сведок Симо Кецман: Добар дан.

Заменик тужиоца: Значи, сећате се изјаве коју сте дали пред Кантоналним тужиоцем 30. септембра 2011. године.

Сведок Симо Кецман: Па, да ли се сећам баш у.

Заменик тужиоца: А да ли се сећате да сте дали изјаву, то Вас питам?

Сведок Симо Кецман: Да, да.

Заменик тужиоца: А ја ћу бити слободна, уколико веће дозволи, да Вам поједине делове ишчитам, па да нешто што евентуално ја оценим да мени није јасно, да Вас питам. Да ли је то у реду?

Сведок Симо Кецман: Да.

Заменик тужиоца: Кажите ми, Ви сте били у резервном саставу полиције у Кулен Вакуфу?

Сведок Симо Кецман: Да.

Заменик тужиоца: Чули смо да сте обезбеђивали сахрану и ово што сте нам данас испричали. Али мене занима, да ли после те сахране и после догађаја у Дуљцима, Ви нешто сазнајете од Ваших колега, да ли се о томе нешто прича, да ли неко међу колегама прича о томе шта се догодило?

Сведок Симо Кецман: Ја чуо сам о неким жртвама тога, а ко је починио, шта је, то не знам, али се причало о неким жртвама као да су ти неки радници били на радној обавези, да је то нешто се десило, а ко је то урадио, шта, ја стварно не знам, јер нисам био на лицу места и не могу тврдити ко је то урадио.

Заменик тужиоца: А да ли се међу вама полицајцима причало о томе? Ипак сте Ви били полицајац резервног састава, да ли се негде причало, како, шта је могло да се догоди, ко је побио цивиле? Велики број је цивила убијен том приликом.

Сведок Симо Кецман: Ја знам да се причало да су побијени сви, али не знам ко је, починилац не знам ко је.

Заменик тужиоца: Кажите ми, да ли су били резервни полицајци са Вама Тадић Зоран, Берга Зоран и Бабић Жељко?

Сведок Симо Кецман: Да, у станици су били, али са мном нису радили, једино Тадић Зоран је био, ја мислим седам дана да смо скупа радили. А ови други, ниједан није са мном у смени радио.

Заменик тужиоца: Али ја Вас питам, да ли су они били резервни полицајци?

Сведок Симо Кецман: Да, резервни.

Заменик тужиоца: Јесу? Кажите ми, да ли се причало да су они нешто можда учествовали у том злочину?

Сведок Симо Кецман: Па причало се нешто, да ли су учествовали или нису, али знам да су причали, знате како то иде, жене причају.

Заменик тужиоца: Не говоримо о женама, него говоримо о селу, говоримо о резервним полицајцима.

Сведок Симо Кецман: Нормално, становништво је то.

Заменик тужиоца: Становништво је причало?

Сведок Симо Кецман: Да.

Заменик тужиоца: А међу вама резервним полицајцима се није нешто о томе причало?

Сведок Симо Кецман: Па ја нисам баш тако ни.

Заменик тужиоца: Током давања те изјаве коју сам Вам малопре рекла, пред Кантоналним тужиоцем, Ви сте изјавили, па ако дозвољавате да прочитам: „Ја се сећам да су због тих убистава у Орашцу биле критиковане наше колеге, резервни полицајци, од стране нашег командира Жарка Секулића и то Тадић Зоран, Берга Зоран и Бабић Жељко“.

Сведок Симо Кецман: Да, то је било.

Заменик тужиоца: Да, а на која убиства се мислило?

Сведок Симо Кецман: Не знам на која убиства и шта ја знам, највероватније се мисли на та убиства у Дуљцима, где већ.

Заменик тужиоца: То сам хтела да чујем, пошто кажете Орашац, па сам хтела да питам.

Сведок Симо Кецман: Добро, то је, Орашац се зове, али то имају засеоци неки, Дуљци, Ђукови, шта ја сада знам.

Заменик тужиоца: И у наставку те Ваше изјаве, Ви кажете: „Ја сам критиковао Гојка Ђурића, Зорана Тадића, Бабић Жељка, Берга Зорана и видело се да на овим колегама полицајцима, да су се покајали што су то радили“.

Сведок Симо Кецман: Добро, то је после тих неких коментара, тако нешто.

Заменик тужиоца: Јесу Вам они том приликом рекли конкретно шта се догодило?

Сведок Симо Кецман: Не, ништа.

Заменик тужиоца: Значи Ви их тако критикујете, то што сте чули?

Сведок Симо Кецман: Па ја сам само тако чуо, међутим, ја сам их критиковао што су то морали да раде тако и. Мислим да нису били свесни шта их очекује, па ето тако то. По њиховој тако тој причи, после је то било, они су се после и покајали, шта сада.

Заменик тужиоца: Када се то догодило, када Ви са њима разговарате, односно критикујете?

Сведок Симо Кецман: Па то се догодило у току ових примопредаја смена, или тако нешто.

Заменик тужиоца: Не, у односу на догађај, те исте године, је ли тако?

Сведок Симо Кецман: Да, да. Ја сам 1993. године отишао из полиције.

Заменик тужиоца: Ви сте из [REDACTED] иначе?

Сведок Симо Кецман: Да.

Заменик тужиоца: Да ли познајате овде окривљеног Ђуру Тадића?

Сведок Симо Кецман: Да.

Заменик тужиоца: Да ли познајете и Светка Тадића и осталу фамилију Тадића?

Сведок Симо Кецман: Да.

Заменик тужиоца: Све их познајете?

Сведок Симо Кецман: Да.

Заменик тужиоца: Кажите ми, а да ли познајете оштећена лица, која су страдала у Дуљцима евентуално?

Сведок Симо Кецман: Не.

Заменик тужиоца: Не познајете? Хвала, толико.

Председник већа: Браниоче, да ли имате неко питање за сведока?

Адв. Дијана Хајдуковић Росић: Не, хвала, судија, немам питања.

Председник већа: Ви сте рекли у овом Вашем исказу да је обавеза полицајаца била да штите цивиле који су били на радној обавези, а не да их нападају. Шта сте тиме мислили?

Сведок Симо Кецман: Па, обавеза.

Председник већа: Објасните ми, како је полиција требала да штити лица која су била на радној обавези и да ли Вам је нешто познато у вези тога?

Сведок Симо Кецман: Имали су обезбеђење од полиције, значи да су аутоматски требали бити заштићени. Сада да ли су они имали и да ли су, шта ја знам, смели и имали храбрости тако нешто да ураде, ја то не знам, јер ја нисам био на обезбеђењу.

Председник већа: Добро, да ли Вам је познато да се тада у том месту дешавало нешто због чега полиција није могла да ангажује своје снаге ради обезбеђења ових радника?

Сведок Симо Кецман: Па добро, шта, откуд сада знам да ли је било, не знам. Тешко је ту и стати пред тако, брат погинуо и тако нешто, тешко је било стати испред тих људи са наоружањем, знате.

Председник већа: Добро, Ви сте најпре били кажете у територијалној одбрани?

Сведок Симо Кецман: Да.

Председник већа: Да ли Вам је познато, овде присутни окривљени Тадић Ђуро, где је био распоређен, у којим јединицама, војним, полицијским?

Сведок Симо Кецман: Колико ја знам, он је био у војним јединицама и припадао је рајиновачкој чети.

Председник већа: Можете само мало јаче, због транскрипата.

Сведок Симо Кецман: Припадао је овој војној јединици и држао је, припадао је рајиновачкој чети, 15. бригада.

Председник већа: Да ли Вам је познато, које је наоружање дужио и које наоружање су дужили припадници те јединице?

Сведок Симо Кецман: Било је наоружања свакаког, аутоматски, полуаутоматски, митраљеза, шта знам шта је. Мислим, ја сам, ја сам после.

Председник већа: Да ли сте виђали окривљеног у то време, да ли сте га познавали пре овог догађаја?

Сведок Симо Кецман: Ја сам после, када сам отишао из полиције у ТО, био сам са њим на линији, ја мислим да је дужио аутоматску.

Председник већа: Пушку, је ли тако?

Сведок Симо Кецман: Да.

Председник већа: Добро. Када сте били на линији, после овог догађаја или пре овог догађаја?

Сведок Симо Кецман: После, после догађаја овога сам ја отишао 1993. године, не знам тачно, датума се не сећам, сам прешао у војску поново из полиције.

Председник већа: Колико сте дуго били заједно на положају и овде присутни окривљени?

Сведок Симо Кецман: Па до краја, ја мислим да смо били ту, нисам ја баш био на почетку у њиховој јединици, био сам у другој јединици, па када је била нека.

Председник већа: Да ли је окривљени био повређиван, да ли је био на неком лечењу и да ли је имао неке повреде, да ли Вам је познато, да ли је рањаван?

Сведок Симо Кеџман: Не знам.

Председник већа: Није Вам познато? Добро. Кажите ми, по Вашем сазнању, ко је био одговоран, односно ко је организовао обезбеђење радника? Ко је одлучивао о томе када ће се радити, а када не?

Сведок Симо Кеџман: То не знам ко је одлучивао када ће се радити, мислим да је то био радни вод неки при војсци, при чему је већ, а долазили су, знам да су долазили људи са стране из Рипча, одакле, не знам ни ја, ја их не познајем, а полиција је имала задатак да их обилази, да их обезбеђује и пази док они раде.

Председник већа: Добро, тужилац Вас је питао, рекли сте да сте чули да је то био један вид освете, али да Ви не знате ко их је поубијао. Да ли се причало накнадно о томе, где сте Ви били, у Кулен Вакуфу у полицијској станици, је ли?

Сведок Симо Кеџман: Да.

Председник већа: Ко је од ових лица која су овде, која су оптужена или, да ли Вам је познато да се неко налазио на издржавању казне због овог догађаја?

Сведок Симо Кеџман: Да, знам их све једног што су на издржавању казне.

Председник већа: Да ли сте некога од тих лица виђали после тога у полицијској станици и када?

Сведок Симо Кеџман: Не, они су, ја не знам, ја сам отишао из полиције, не знам шта је даље било са њима, али мислим да су и они прешли у војску.

Председник већа: Сви су прешли у војску након овога?

Сведок Симо Кеџман: Да ли су сви, не знам, мислим да баш нису сви.

Председник већа: Добро.

Сведок Симо Кеџман: Не знам, не могу то тврдити, јер ја сам отишао из полиције у војску.

Председник већа: Добро, нема других питања?

Заменик тужиоца: Нема, хвала.

Председник већа: Ви сте имали трошкове за долазак, је ли тако?

Сведок Симо Кеџман: Да.

Председник већа: Само да видим, ево, Ви стављате захтев да Вам се накнаде ови трошкови, је ли тако, које сте имали за долазак?

Сведок Симо Кеџман: Да.

Председник већа: Повратна карта, да ли сте имали осим повратне карте још неке трошкове, за исхрану, за долазак од, како сте дошли, аутобуским превозом или?

Сведок Симо Кецман: Аутобусом.

Председник већа: Добро, од станице сте имали трошкове, је ли тако?

Констатује се да сведок Симо Кецман ставља захтев за исплату трошкова за долазак на данашњи претрес и то трошкове превоза и исхране.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДОБРАВА СЕ исплата трошкова сведоку Сими Кецману у износу од 4.500 динара.

Констатује се да се након обављеног испитивања, сведок отпушта и истом се одобрава напуштање суднице.

Добро, ми имамо, можете ићи, ми смо завршили са Вашим испитивањем. Уколико буде било потребно, суд ће Вас позвати, сада можете ићи.

Сведок Симо Кецман: Довиђења и пријатно.

Председник већа: Пријатно.

Ми смо за сутра заказали испитивање четири сведока.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Након испитивања свих позваних сведока на данашњем претресу, претрес **СЕ ПРЕКИДА** а наставиће се дана:

17. октобра 2013. године у 09:30 часова.

Записничар

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА